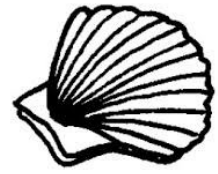

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja II. évf. VII-VIII. szám 2019. július-augusztus

Megkésett tisztelgés

Amikor megtudtam, hogy a teológián magyar irodalmat is tanulnunk kell, berzenkedni kezdtem. Mi újat tudnak előadni, amit a gimnáziumi évek alatt nem tártak elénk? Nem értettem. Ekkor ismertem meg Annát, a „Tanárnőt”, ahogy jó ideig szólítottam, s vele irodalmunk addig még rejtett kincseit. Márai *Halotti beszéde*, Babits Mihály *Tímár Virgil fia* című novellája, az *Isten a szekéren* Sánta Ferencről, Karinthy *Barabása* gazdagítóták lelki világomat.

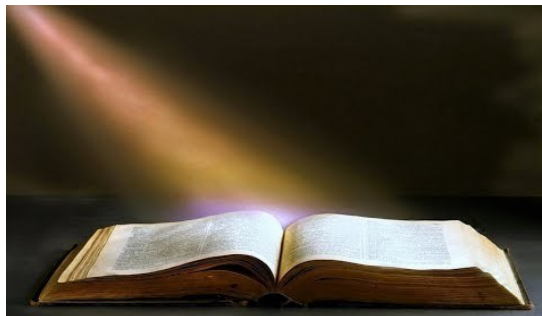
Időnként -ha a helyzet megkívánta-, emlékeiből szemezgetett, s mi ámulva hallgattuk. Egyszer egy matúra pillanatait vetítette elénk, azt, amikor érettségi elnökként József Attila vallásos költészetéről kérdezte a magabiztosnak tűnő vizsgázót. A fiatalember kerek percc kijelentette, hogy József Attila proletár költő volt, a hit világa távol állt tőle. – Nem. Téved kedves uram, József Attila vallásos költő volt – igazította helyre a hézagos tudású ifjút. Mindezt úgy mesélte el, s olyan keserűség bujkált hangjában, mintha ezekben a pillanatokban újra átélne ezt a szörnyűséget, a kollektív agymosás, lélekmérgezés generációkon átívelő rombolását.

Amikor beharangozták, hogy a közelgő Kazinczy versenyre iskolánk is nevezőket küld, s a „pályázók” közé soroltak, dohogva fogadtam. Bizony előfordult, hogy kibúvókat kerestem, vagy menekültem a találkozások elől, csalódást okozva felkészítőmnek.

Az eredményes szereplés aztán megváltoztatott mindent... Valahogy más szemmel néztem erre a madárcsontú, csupa szív teremtésre, aki annyit

fáradt azért, hogy elhitesse velem: igenis menni, sikerülni fog. Amikor már irányba kanyarodott a sorsom, akkor sem szakadt meg a kapcsolatunk: leveleztünk végig a teológia évei alatt.

Majd mikor első plébániámat megkaptam, s versmondó versenyt szerveztünk hittanosainknak, az első szóra jött, és zsúrizta a bátor próbálkozókat. Ekkor hangzott el részéről a kérés: „Lóránt ezen túl, kérem, Annának szólítson!” Micsoda megtiszteltetés volt ez nekem!

Egyházközségi lapjainkat mindig postáztam pécsi címére. Rendszeresen érkezett a köszönő szó egy-egy fotó, jelesebb újságcikk, vagy idézet kíséretében. Hiába a távolság, a „csak” papírra rótt sorok, lelkek találkoztak így. A lelkünk találkozott így...

Most pedig egyre bánkódom, mert e méltató sorokat Tanárnő szereteteinek kellett volna elküldenem, de kifutottam az időből. Az emlékkönyvnek ez már nem lehet része. De része lesz egy másik könyvnek bizony, egy olyan könyvnek, amit Róla is, és Mindegyikünkről vezetnek odaát. Amibe gondosan föliratnak mindenek: a legtitkosabb sóhajunktól fogva a világraszóló tetteikig. Az a Valaki pedig, aki ezt a könyvet jegyzi, üzeni nekünk Dániellel: „...akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok.” (Dán 12,3)

Horváth Lóránt

plébános

IRODALMI MELLÉKLET

- Hát ez a fehér bajor - mutogatott tovább édesapám -, nincs az a méz, amelyik fölérne vele.

MÓRA FERENC: SZÓLÓ SZÓLÓ

Mióta az eszem tudom, mindig éltem-haltam a szőlőért. Ma is azt tartom, hogy nem teremtett ahhoz fogható gyümölcsöt az Úristen. Ha úgy volna benne módom, mint ahogy nincsen, ma se enném lágy kenyeret sose szőlő nélkül.

Gyerekkoromban is az volt a legnagyobb örömöm, mikor édesapám a vállamra csapott:

- Nyergelj, legény, kimegyünk Galambosba. Megnézzük, zsendül-e már a szőlő.

No, a nyergelés hamar megesett. Mindössze a csizmáskámat kellett lerántani a lábamról. Másfél óra járásra esett a galambosi szőlő, de csizmában ki nem futotta volna három óra: akkora homokot kellett odáig gázolni.

Mire kiértünk, átlépett már a juhász az árnyéka felett: de let kongattak a galambosi csőszök. Édesapám kivette a csíkos tarisznyából a kakastejes kenyeret, lekanyarított belőle egy karajt, és a maromba nyomta.

- Gyerünk, keressünk hozzá szőlőt, ha le nem szüretelték már az érettjét a seregélyek.

- Csak ki, csak ki, csak ki! - rikácsolták haragosan a seregélyek, ahogy megláttak bennünket. A magunk szőlőjéből tessékelték ki bennünket az arcátlanok. Hanem édesapám nagyon értett a nyelvükön. Feleletképpen közjük hajított egy szőlőkarót, erre egyszerre elfüstölt a dézsmáló had.

Nagy csendesség támadt, csak a nagy levelű szőlőgallyak bókolgattak körülöttünk, büszkén mutogatva mosolygó fürtjeiket.

- Nézd ezt a piros dinkát - kérkedett édesapám -, a hajnal megszégyellhetné magát mellette.

Hanem biz azt nem látta többet a hajnal, mert mire a pászta végére értünk, csak a csutkája maradt.

Magam is megbizonyosodtam róla, hogy a fehér bajor szőlő édesebb a méznél.

Egy fürtöt se hagytam belőle a tőkén.

- De még azt a fekete kadarkát meg kell kóstolnod! Ilyet még álmodban se ettél.

Nemigen kínáltattam magamat, hanem hozzáláttam a mustos fehérhez, most már csak úgy kenyér nélkül. Hanem a rózsalugashoz már nem éreztem semmi étvágyat. Nagyon elteltem a szőlővel. Hiába dicsekedett most már édesapám a piros szagos szőlővel, a tömött szemű gránáttal, az aranyos bakatorral: rájuk se néztem.

- Nem ér ez semmit, édesapám, ha szőlő szőlő nincsen közte.

- Hát az mi fán terem?

- Hát a mesében, édesapám.

- Jaj, gyermekeim, nagyon rég volt ám az, mikor én Me-seországbán jártam. Hanem azért megállj, mire hazafelé fordítjuk a csikókat, keríték én neked olyan szőlő szőlőt, hogy még meg is sokallod a beszédjét.

Elálmosított a szőlősuhogás, a méhecskedongás, a tücsök-cirpegés, hanem ez az ígéret egyszerre kiverte a szememből az álmod. Hej, micsoda öröm lesz az, ha holnap eldicsekedhetem a pajtásaimnak:

- Úgy néztek rám, gyerekek, hogy én már szőlő szőlőt is ettem!

Búcsúzófélben csókolgatta már a nap a nyárfák hegyét, mikor azt mondja nekem édesapám:

- Hallod-e, cselédem, most már jó lesz, ha útnak veszed magad. Én még egy kis kerülőt teszek a keresztapádék szőlője felé. Hanem jól a tenyeredbe szedd a lábad, hogy előbb otthon ne legyek, mint te.

- Hát a szőlő szőlő? - kérdeztem ijedten.

- A' biz igaz! Ígéret: adósság.

A gunyhónk végiben nyomorgott egy árva szőlőtőke. Apró fodor a levele, ritka szemű, hitvány a termése, petrezselyemszőlőnek csúfolják a jámbort. Erről szakított le édesapám egy fej szőlőt.

- Itt a szőlő szőlő - mondta mosolyogva, nekem azonban egyszerre sírhatnékom támadt.

- Hiszen ez csak petrezselyemszőlő. Annak is hitványa. Olyan kemény, hogy nyulat lehetne vele löni.

- Ne törődjél velem, fiacskám. Jutka húgod ezt is megköszöni, ha hazaviszed neki. Tudod, mennyire rimázkodott szegényke, hogy neki is juttassunk egy kis madárlátta szőlőt.

- De ez nem szőlő szőlő! - kötözködtem könnybe lábadt szemmel.

- Majd megvállik - vette apám komolyra a szót. - Majd meglátod, hogy elmondja ez nekem estére, hogy szófogadó gyerek vagy-e. Még azt is kitudom tőle, hogy szereted-e a húgodat.

Megindultam a szőlővel hazafelé, de olyan búsan ballagtam, mint akinek az orra vére folyik. Az öreg diófán éppen vackolt a sárgarigó, rám kiáltott nagy vidáman:

- Van dió, millió, kell-e dió, fiú?

Mérgemben majd hozzávágtam a petrezselyemszőlőt.

- Edd meg a diódat, ha nem tudod megmondani, merre terem a szőlő szőlő!

Ahogy a szőlők közül kértem az országútra, leültem pihenni a gyepszélre. Fáradt is voltam, szomjas is voltam: lecsíptem egy szemet a petrezselyemszőlőből.

- Nini - mondtam -, nem is olyan rossz. Hanem Jutkának mégiscsak nagyon savanyú volna.

A második szem még jobban esett, aztán meg már eszembe se jutott olvasgatni őket. Éppen beértem a kisajtónkon, amikor bekaptam az utolsó szemet. Nem maradt a kezemben, csak az üres csoma.

Édesapám csakugyan megelőzött. Ott ült a küszöbön, ölében Jutka húgom, vígan tapsikolva elém két kis tenyerével.

- Ehol hozza neked Ferkó bátyád a szőlőt, ehol-e - mondta neki édesapám.

Szégyenletemben kiejtettem a kezemből a szőlőcsutkát. Édesapám fölkapta, és tenyerére fektette.

- Szóló szőlő, mondd meg nekem, szófogadó gyerek-e az én Ferkó fiam, akinek én azt parancsoltam, hogy hozza haza a szőlőt a kis hűgának!

Én már bújtam volna a föld alá, mikor édesapám újra megszólalt:

- Szóló szőlő, mondd meg nekem, szereti-e ez a gyerek a kis testvérjét. No, Ferkó, szőlő szőlő-e a petrezselyemszőlő?

Bekotródtam a szoba sarkába, s tán még most se jöttem volna elő, ha elférnék benne. Azzal pedig sose dicsekedtem el a pajtásaimnak, hogy én már szőlő szőlőt is ettem.

Théodore Botrel: Ékho

(Kunszery Gyula fordítása)

Bolygok búsan egymagam

Titkos erdőn céltalan,

Felkiáltok hangosan:

„Csúf az élet csakugyan!”

Ékho válaszolt: „Ugyan!”

„Sorsom örök viadal!

Van megváltó diadal?!”

Ékho válaszolt: „A dal!”

„Nyögöm keresztem súlyait,

Már-már roskadok, ah, így!”

Ékho válaszolta: „Higgy!”

„Gyűlölségem vad, heves,

Kínom ettől hétszeres!”

Ékho válaszolt: „Szeress!”

Lelkem többé nem beteg,

Követve ezt a szótat:

Hiszek, dalolok, szeretek ...

S azóta boldog is vagyok!

Jorge Louis Borges - *Idő múltán*

Idővel az ember megérti, mi a különbség a között, hogy tartasz egy kezét vagy leláncolsz egy lelket... és megtanulod, hogy a szerelem nem azt jelenti, hogy lefekszel valakivel;

és hogy ha nincs valaki melletted, nem azt jelenti, hogy egyedül vagy; és megtanulod, hogy egy csók még nem szerződés, és az ajándék nem ígéret; és elfogadod a zuhanást emelt fővel és nyitott szemmel;

és megtanulod az utakat a mára és a most-ra építeni, mert a holnap nem garantálja a terveidet, mert a holnapnak mindig van egy csomó olyan változata, ami megállíthat téged félúton; és idővel megtanulod, hogy a nagyon sok is, az életet adó meleg is égethet és elszenesíthet.

Fogjál hát neki ültetni a saját kertedet, és díszíteni a saját lelkedet ahelyett, hogy mástól várod, hogy virágot hozzon...
- és tanuld meg, hogy tényleg el tudod viselni, hogy tényleg van erőd, és tényleg értékes vagy.

És az ember csak tanul és tanul...

És idővel megtanulod, hogy ha csak azért maradsz valakivel, mert gazdag jövőt ígér, előbb utóbb viszatérsz a múltba.

Idővel megtanulod, hogy csak az tud boldogságot adni, aki elfogad hibáiddal, és nem akar megváltoztatni, de ha csak azért maradsz valakivel, hogy ne légy egyedül, idővel majd nem akarod látni.

Idővel megtanulod, hogy az igazi barát kevés, és harcolnod kell érte, mert másként körülvesznek a nem igazak.

Idővel megtanulod, hogy a haragból kimondott szavak egy életen át bánthatják azt, akit megsérteni akartál.

Idővel megtanulod, hogy mindenki mondhatja "sajnálom", de megbocsájtani csak a nagy lelkek tudnak.

Idővel megtanulod, hogy ha megsértettél egy barátot, valószínű, soha nem lesz úgy, mint régen.

Idővel megtanulod, hogy lehetsz boldog az új barátokkal is, de eljön az idő, amikor hiányozni kezd az a régi.

Idővel megtanulod, hogy semmi sem ismétlődő.

Idővel megtanulod, hogy ha megalázol és lenézel egy teremtményt, előbb-utóbb visszakapod sokszorososan.

Idővel megtanulod, hogy ha sietteted, kikényszerítetted a dolgokat, nem válnak a remélté, és megtanulod, hogy a Ma a jó, pont ez a perc, nem a holnap;

és megtanulod, hogy ha jól is érzed magad azokkal, akik körülvesznek, mindig hiányozni fognak azok, akik már nincsenek.

Idővel megtanulod, hogy ha megbocsájtással próbálkozol, vagy bocsánatkéréssel, vagy kimondani, hogy szeretsz és vágyódsz, hogy szükséged van rá, hogy barát szeretnél lenni, egy sír fölött haszontalan.

Megtanulod ezt mind, de csak idővel...

SZÖSSZENETEK EGY KIRÁNDULÁSHOZ

Helyszín kiválasztás, versenykellékek alkotása, egy hetes előkészület, utazás, lelkes gyerekcsoport. Csodás napsütés, ujjongó gyerekhad, útra kelünk... Gyenesdiás, kőfejtő, hóféhér kövek, erősen kapaszkodó mamutfenyők - A csillagok háborúját idéző környezet.

Énekeltünk, majd bejártuk a hatalmas kődombokat, közben a konyhát is felállítottuk. Csapatok alakultak, az állomásvezetők is elfoglalták főhadiszállásukat. Az El-Camino rövidített útvonalát járták be a gyermekek Az eredeti Szent Jakab út a világ 3. legfőbb zarándok útja. Évente több ezer ember teszi meg a 780 km távolságot. Célja: Önmagunk legyőzése, életre szóló élménnyel mely megváltoztatja az embert. A népszerű író, Coelho: Zarándoklat című művében számol be az átélt élményeiről. A szent út Franciaországból indul, a Pireneusokon átkelve, spanyol városokat érintve éri el Santiago de Compostelát. A zarándokút jelvénye a fésűkagyló. Ennek szellemében zarándokoltak a gyermekeink. 8 állomáson kellett felkészültségükről számot adni.

Néhány szó spanyolul, a kagyló története, minden olyan ismeret, amely még hittanórán nem került szóba. Elszántság, kitartás, közös munka kellett, hogy hittanos gyermekeink megfeleljenek a kihívásoknak. A zarándokútlevélben gyűltek a feladatokat teljesítő pecsétek.

A verseny végeztével, mindenkinek kopogott a szemé az éhségtől. Mátés Iluska fenséges ebédet főzött. A paprikáskrumpli füstölt kolbásszal igen kelendő volt. Mindenki bőségesen evett, majd karitatív szervezetté alakultunk át. Megetettük a többi vendéget is.

Kicsi szieszta után a nagy melegben túrázni indultunk. Köveken, fagyókereken kapaszkodva feljutottunk a kilátóhoz. A látvány pazar volt, az időjárás is nekünk kedvezett. Amit látunk, ezt juttatta eszünkbe: „...ez itt az én hazám”. Csodás világ tárult elénk: Hévíz, Keszthely, Balaton. Igazi panoráma.

Eredmény hirdetésre a buszon került sor. Ritecz Erika dekoratív okleveleket alkotott, kagylóval, a keresztény ember szimbólumával. A kagyló kinyílik az élethez szükséges táplálék miatt, a belekerülő homokszemeket igazgyönggyé alakítja át fájdalmas küzdelem árán. Az ember is ugyanígy vívja mindennapos harcát a célhoz érésért. Jó nap volt? Jó volt együtt. Élménnyel, szellemi és fizikai gazdagsággal, lelki ajándékokkal tértünk haza.

Solymos Mariska
segítő

Félelmetes nemzet A rádióban televízióban dolgozó munkatársak- nak, ma már nem kell ügynevezett mikro- fonengedélyt szerezniük

Czákó Gábor

Ehhez hajdan vizsgázni kellett, s bemutatni, hogy a jelölt nem az orrában képzí a hangokat, alaposan ismeri a magyar nyelvet, s nem vét hibát. Vagy éppenséggel vét? Hogy is van ez? Csak nem úgy, hogy „Gyors belső védőről van szó”, „Két méter magas kapusról beszélünk”, mondja Szószaporítovics Péter a mikrofonba. Beszél, hadar, ontja a szót, nyilván egyetemi végzettsége is van, vagy legalább a tanárképzőtől kapott papírt, de nem tudja, hogy a magyarban nem kötelező az igei állítmány, mint számos más európai nyelvben, tehát az első mondat maga a jelzős szerkezet: gyors belső védő, vagy két méter magas kapus és semmi beszélünk. Az üres locsogás.

Az ősrégi „jó napot” köszönés helyére benyomult a „szép napot”.

Miért baj ez? Azért, mert a beszélőnek nincs fogalma a jó meg a szép értelméről, e két szó jelentésének mély különbségéről. Ezáltal hallgatói nyelvismeretét is összegányolja. Az előbbi jelző ugyanis tágabb értelmű az utóbbinál. A jó minőséget, mégpedig belső minőséget jelent: jó asszony, jó ember, jó idő. A szép asszony vagy szép ember nem föltétlenül jó: könnyen lehet gonosz, csapodár – tudjuk már a Grimm testvérek Hófehérke meséjéből is, melyben a gyönyörű gonosz mostohának egyszer ezt mondja a csodatükre: „Szép vagy, úrnóm, szebb a Napnál, de Hófehérke szebb náladnál.”

A hiú néember menten elküldte a kislányt az erdőbe az udvari vadással, hogy a gyereket ölje meg, szívét pedig vágja ki tette bizonyságául.

A vad viharban is gyönyörködhetünk – különösen, ha biztos fedél alól nézegetjük. A szép küllemű étel lehet ehetetlenül rágós, vagy éppen romlott. Tehát a szép meg a jó nem azonos értelműek, sőt, egymás ellentétei is lehetnek.

„Azokat a hibákat kell javítani, melyek nem működnek jól” – írja az újság. Tehát szerzője átolvashatta, szerkesztője ellenőrizhette, mégis egyetértettek abban, hogy a jól működő hibák maradhatnak. Ámde a hibás, az „elvésett hibákból” valami derék dolog is kisülhet, tehát törlendők. Aki hibát vét, az jól végzi dolgát, mert a hibázás rontást jelent, így aki elvéti a rontást, az jól cselekszik...

Végül nézzünk egy mindenízű szót. Ha a szálloda azt ígéri, hogy kellemes élményeket biztosít, ne higgyünk neki. Élményeket nem lehet biztosítani. Tudtommal még a Lloyd sem vállalja... Mi nem biztosítást rendelünk jövőendő szállásadónktól, hanem rendes lakrészt meg ellátást. Ha mégis, ha a hotel az épületét s benne bútorzatot s miegyebet biztosítja bármelyik biztosítónál, az az ő dolga, nem a miénk.

A mi dolgunk legnagyobb földi kincsünk, anyanyelvünk

védelmézése az alattomos, buta, értelemzavaró nyelvhasználat ellen, ami megrontja beszédünket, kapcsolatainkat, legkivált gondolkodásunkat.

A helyzet csodája, hogy a hatalmas és bámulatosan gazdag magyar nyelv jobbra írástudatlan emberek tömege nemzedékének műve és hagyatéka. A mai utódok már iskolázottak, de mintha őseik-nél kevesebbet tudnának gondolkodásunk és beszédünk természetéről, lélekrajzáról. Mintha mesterségesen zárnának el bennünket nyelvünk ismeretétől, s általa a világ, múltunk-jövőnk, meg önmagunk megismerésétől. Ennyire veszélyesek volnánk?

Weöres Sándor: ÖRÖK PILLANAT

Mit málló köre nem bizol:
mintázd meg levegőből.
Van néha olyan pillanat
mely kilóg az időből,

mit kő nem óv, megőrzi ő,
bezárva kincses öklét,
jövője nincs és múltja sincs,
ő maga az öröklét.

Mint fürdőző combját ha hal
súrolta s tovalibbent --
így néha megérezheted
önnön-magadban Istent:

fél-émlék a jelenben is,
és később, mint az álom.
S az öröklétet ízeled
még innen a halálon.

NEM SZÁNDÉKOM

Nem szándékom, hogy kérjelek a jóra.
Perzselő szomjat kelteni a jóra: ezért jöttem.
Nem szándékom, hogy hívjalak a jóra.
Korgó éhet kelteni a jóra: ezért jöttem.
Nem szándékom, hogy kérjelek és hívjalak.

Ha nem iszol meg engem: torkod lángot vet.
Beled összefacsarodik, ha nem eszel meg engem.
Nem kérdem: akarsz-e követni.
Választhatsz köztem és kínod között,
s a kint választani gyáva vagy – igen gyáva.

Nem tervem, hogy vonjalak a jóra.
Lépést sem teszek érted.
Nem tervem, hogy várjalak a jóra.
Magad kívánsz jönni hozzám.
Hogy vonjalak és várjalak: nincs oly jelem.

Kicsiny vagyok, mint a porszem.
Szolgád vagyok, de meggörnyedsz előttem.
Királyom vagy, de meg kell görnyedned előttem,
mert ostobán bántál hatalmaddal – igen ostobán.

Kicsiny vagyok, mint a porszem,
s az Atya megnevez engem,
s az Anya karján visz engem,
mert szomjat fakasztok benned a jóra,
mert éhet támasztok benned a jóra:
mert hiába hívtak téged a jóra.

SZERENCSÉS KÁROLY

PÜNKÖSDI AKÁCILLAT

Talán látszik, mennyire lehangolnak a hírek, a kommentárok, a felesleges okoskodás, a részvétlenség. Menekülésnek ott a kert, s könyveim.

Nehéz letenni a könyvet, ha érdekes, kedves, elgondolkodtató, s a történetből tán még ki is kerekedik valami tanulság. Az se baj, ha nem, csak olyan élmények sorjazzanak benne – rejtve –, amelyekre vágyunk, vagy amilyeneket éppen megéltünk, s valahogyan a sajátunknak érzünk. De jó is olvasni, amíg jó a szemünk, nyitott a lelkünk, friss a szellemünk.

Talán ezért nem tudok „altatóként” olvasni, mert minden írásban találok továbbgondolni valót, még az értéktelenben is, az ellenszenvesben is, megyek is a másik könyvért, keresem a tényeket, az érveket, végül kis halom gyűlik itt az ágyamon, ha ilyesféle kalandra adom a fejem. Nem minden este van ez így, van, hogy csak pihennék.

Szoktam tévét nézni, de száz percből, ha egy is akad, mindjárt rohanok a könyvért: hogyan is volt ez valójában. És aztán újra gyűlik a halom, s alig tudok valamit, s már alig akarok tudni, mert megéreztem, kiszagoltam – s

bánt még egy kicsit –, hogy soha nem tudhatom meg, mi is mozgatta az emberi szellemet, terveit ha szövögette a kandallóban pattogó láng fényénél.

De most még olvasni is nehéz.

Nem értem, hogyan nem állt meg a világ. Legalább a magyar világ. Hogyan foroghat minden mindig tovább. Hogyan

nem szólal meg bennünk a kristálylélek: most csendet. Most megértést, mos egy sebzett pillanatra, amikor elragadták a habok az életet, kicsavarták a viharok a fákat, sejtjeinkbe parányi töröket szűrtak ismeretlen, gyilkos erők. Legalább egy pillanatra, a zavaros víz fodra alá merülve, a tetőtlen hullámon sirt képzelve a fekete erdőtől a fekete tengerig. Most miért nem szűnt meg az acsarkodás, a helyezkedés, az elátkozott hiúság miért nem némult el? Mit akarsz ember? Vedd észre: élsz! Nem látod a félig nyitott koporsót? A városban ezer helyen? Nem érzel lelkiismeret furdalást, s nem vársz feloldozást? Délibáb, káprázat, Duna, sebzett fivérem!

Hát persze én vagyok a bűnös. Vagyis mi. Túl hosszú a koporsó. Egykoron mi hágtuk át a hárt – limest – a szép medencénkben, ahol letelepedtünk, s a szál-fenyőt épp úgy ismertük és szerettük, mint a vörösesen remegő pusztá illatát. Hogyan is láthattuk az Istert csak pataknak? Hogyan is láttuk a mindenféle germánokból, szlávokból, avarokból, vlachokból ellenséggé ráncosodó hadakat csak kutyahókos barmok seregének? Kunyhóból,

sátorból, hogyan építettünk hadakat, várakat, országot, kultúrát? A Duna a mi gerincünk, ittunk belőle, fürödtünk benne régebben, s biztosan azért is vagyunk még meg mi magyarok, mert azon a folyón nehéz volt átkelni. Ha nyugatról támadtak megbújtunk Erdélyben, ha keletről, belebújtunk a Dunántúlba, ha délről a Felvidékbe. Így vagyunk mi kompromisszág.

Nem mi hajózunk, a tengerek történelmi dagályai lökdösi a hajónkat. Van még egy hullámzó, haragos szerelmünk, a Tisza. Kapaszkodunk még a két istenadta folyamba. Csillagfény, tábortűz, máglyatűz, s most haláltudató gyertyafény kíséri a gyors vizet. S majd jönnek újabb áradások, s lesz-e elég erős a gát? Lesz-e lép, ahol elrejthetjük a kompot és a népet?

Volna csak emlék. Nagyon sok halál kísérté a Dunát, de a kínok tanúsítják, hogy ami múlt szerdán történt, valahogyan kilóg az időből. A mi időnk-ből, s éppen ezért érzem magam is felelősnek. Kilógunk az időből. Most nem a Lenin-fiúk állították a partra, a hídra a kivégzendőket. Nem is a testvéreik, a nyilas csöcselék. Ez száz éve vagy hetvenöt éve volt, szürke ködben! S mennyi minden még! A nagy válság idején. Zsebükbe nehezéket rakók,

hármassával ugrottak a vízbe.

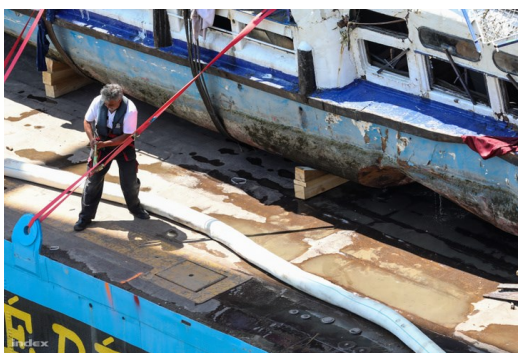
Vajon öltükben megéreztek önmagukban is az Istent? – kérdezhetnénk Weöres Sándorral. Aligha. S azután egészen más érzések, embertől, hazától, nemzettől elszakadt érzések. Vonj, idézz be, ítéld. De a nemzetet hagyd élni!

Szívemet százezer felé osztom, ha kell. Szeretem, aki velem örül, s azt is akinek a

gyötrelemben szíve kétfelé húz. Bánja vétkeit. De elvárja még, hogy a csodás régi görögökkel, Homéroszsal, Horatiusszal, Platónnal még egy rövid, néma sétát tehessen a ligetekben.

Soha nem tudhatjuk, milyen inda-kötél ragad el minket. Szürke folyóvízben a fátum, csodás kék medencében a féltékenység, selymes tóban gyilkos örvény. Vagy csak, ha szép tájon járunk – kálváriás dombtetőn –, vagy csak így a parton: soha nem tudhatjuk. De jó is ez! Az Isten legnagyobb jótéteménye, egy felbecsülhetetlen gesztus. A Nap, a Hold, az eső, a pipacs, a fűz, a váratlan csörrenés, minden emberek és tündérek seregének tudata, hogy van hová hazamenni, és van hová vágyódni. S akik – mint én is –, nagy örömet érzünk, ha csak néha leülhetünk, beszélgethetünk, s nem akarunk már a legjobbak lenni, fokozatosan emelkedni, mi már tudjuk, hogy minden szóban egy érzés hullik szét, s ha még valaki elkapja, micsoda oltogatása ez a pusztulás tüzeinek.

Folytatás a másik oldalon!

Hosszú koporsó lett most a folyónk. Nem ellenségtől, nem is a társasági kávéházak világ-megváltóitól. Ezeket már megszoktuk. A magunk bizonytalanságait is. Én nem tudom, igaza lehetett-e Babits Mihálynak, aki állítólag úgy vélte, hogy „Nem az énekes szüli a dalt: a dal szüli az énekest.” De alighanem. Vagyis, hát ez a jobbik eset. Most nagyon sok minden történt, választások, a Hableány, a pápa Csíksban, és a Trianon '99. S az én kálváriám is éppen huszonöt éve kezdődött. Huszonöt év! S most megjelent az új könyvem: „Vár-e az Isten”. Azóta csak olvasok és olvasok, Karinthyt, Adyt, Krúdyt, Vas Istvánt, Márait, Illyést, Sinka Istvánt, Ratkó Józsefet, még Ortutay Gyulát is, amit ebben a műfajban alkottak. Nehéz abbahagyni. Nekik ez csak „mellékes” volt, s én tudni akarom: érintkezik-e a lelkünk. Érintkeznek-e a gondolataink.

Mindenki ismeri a nagy költőink verseit a Dunáról. Én közel lakom a folyóhoz. Ha nagyobb hullám érkezik mintha megmozdulna a ház, minden megváltozik. De ez már egyáltalán nem érdekel. Ott lebegek a folyó felett, mintha kilátnék a szobámból a partra, és látnám az egész mindenséget az álmokban. És a folyó új terhét vállamra venném. Minden súlyt átvállalnék az áldozatok utódjaitól. De nem lehet. Főleg, mert a magukat „főszemélynek” álmódók újabb és újabb terheket és súlyokat dobálnak a folyóba, azt gondolván, hogy majd minket nyomnak agyon, de legalábbis cipelhetjük életünk végéig. Talán a Fekete-tengerig. A fekete ragyogásig, fekete hangokig. És igazuk lesz, csak azt nem tudják, hogy elbírnak a terhet, mindaddig, míg a méltóságunk megmarad.

Mégis belekerült ebbe az írásba mindenféle pillanatnyi dallam, s mintha az örök kötődések megint ellibbentek volna, lehet, hogy a mennybolt felé, de az is lehet, hogy éppen a mélybe. Bánt a halál, nem tudom pontosan, ez a rettenetes katasztrófa miért erősebben, mint bármelyik más. Volt éppen elég. Talán, mert felelősnek érzem magam érte. Mert nem vigyáztunk eléggé a vendégeinkre. Nem vigyáztunk rájuk. S ki mindenkire nem vigyázunk még! Ezt már jóvátenni nem lehet. Persze anyyi

mindent üzenhetünk. Hogy mindnyájunknak vannak súlyos veszteségeink. Tudom, hogy nagyon sokan megdöbbenünk, elégtünk, némán sírtunk, amikor meghallottuk mi történt a Dunán. Minálunk. Aki tudott, imádkozott. Méltósággal viseljük, hogy bántani fognak minket. Bűnösöket, bűnbakokat keresnek. Keresztre feszítenének.

Én most is olvasok. Keresem a szavakat. Sorokat. Keresem az enyhet adó gondolatokat. Gyógyító szavakat. Hallgassunk zenét. Érezzük a pünkösdi akácillatot. Most, amikor megszólal a kórus Csíksomlyón, vagy bárhol, ahol élünk. Pünkösdkor mutassuk meg zászlóinkat. Hozzuk ki a templomainkból, ha tépettek, ha megtépázottak is. Üzenjük velük, hogy nem futottunk meg. Adjunk vigaszt a költővel: „A halott, ha léte nincsen, oly szabad, mint az Isten.”

Egy kevés áldozat, bőséges jutalom

Csíksomlyón jártam a pápai misén, szeretném gondolataimat megosztani a kedves Olvasókkal.

Lányaim meglepetésnek szánták nekem ezt az utat, befizettek a vonatos zarándoklatra, elkísértek. Az egészségem miatt majdnem feladtam, de családi biztatásra elindultunk.

Már az utazás is nagy élmény volt, az Atyák lelkivezetése, teljes töltekezés volt számunkra. Esztergomból egész szeminárium jött, teljes felkészültséggel, szebbnél-szebb gondolatokkal. Szombat reggel 6 órakor érkeztünk Csíkszeredába, onnan zuhogó esőben, 14 km gyaloglással értünk a Nyeregbe. A kijelölt szektorunk az oltárral szemben volt, sajnos víz borított mindent, de ettől nem keseredtünk el. Az időjárás befolyásolta a liturgiát, a helyszínen áldozni nem is tudtunk. A mise befejezésével a kis kápolna lejárataánál, örömeinkre, már vártak az áldoztatók. A történetben a véletlen egybeesés, az ég kiderült, pillanatok alatt kisütött a nap. Gondoltam, a "Véletlen" tökéletesen tudta mikor kell az esőfelhőket széttörni, ezzel harmóniát teremteni a pápai áldáshoz. Többször gondolok az ott átélt pillanatokra.

Hálás vagyok a Teremtőnek, hogy elindultam a lányaim áldozatos segítségével, akik minden problémát hátrítottak. Jó volt látni a hömpölygő tömeget, akik hitet tettek hovatartozásukról. A Pápa békét kért a világra, s az összetartozás érzését erősítette bennünk. Imádkoztunk és mi is ezt a lelki-séget hoztuk magunkkal. Mindenkit biztatok arra, bízson az Úr segítségével, még akkor is, ha úgy érzi nincs megoldás.

*Kenyér Vera
Lengyeltóti*

Lázár Ervin:

Tűz

– Na végre – mondta a keselyű, és elengedte Prométheusz máját.

A hős felsóhajtott – ez volt évezredek óta az első kín nélküli perce –, megmozgatta elgémberedett tagjait, láncai csörögtek.

– Lejárt a büntetésem? – kérdezte.

A keselyű megrántotta a vállát.

– Ugyan! De minek strapáljam magam? Nincs már tűz a Földön.

A leláncolt férfi haragosan előreugrott, s bár láncai visszarántották, öklét rázva kiáltotta:

– Hazudsz, kutya!

– Nem kutya. Keselyű – mondta egykedvűen a robusztus madár, s szárnyait próbálgatta, működnek-e a több évezredes kényszerszünet után.

Prométheusz haragja nem csillapodott.

– Végezd a kötelességedet! – rivallt a keselyűre. – Tépd a májamat!

– Majd megőrültem! – mérgeződött a keselyű. – Nem érted, hogy nincs már tűz a Földön?

– Azt akarod mondani, hogy az istenek elpusztították az utolsó embert is?

– Ördögöt – legyintett a keselyű –, többen vannak, mint valaha is.

Prométheusz megnyugodott.

– Tűz nélkül nincs élet – mondta magabiztosan –, gyere, láss munkához!

– Értsd meg, hogy nincs tűz! Az emberek már nem ismerik a tüzet. Nincs szükségük rá.

– Nem igaz – kiáltott a hős –, tűz nélkül nem tudják elkészíteni az ételeket, télen megfagynak, vakon tapogatóznak az éjszakában.

– Lárifári – mondta a keselyű –, főzőlapokon főznek, központi fűtéssel fűtenek, és mesterséges fényvel világítanak.

– Igen, de mitől kapja melegét a főzőlap, mi táplálja a fűtőtesteket, mi szüli a mesterséges fényt? A tűz!

– Nem a tűz! Az atom, ha annyira tudni akarod. Megnyomnak egy gombot, s máris árad a fény, a meleg. Semmi füst, semmi lángnyelv, semmi faropogás. Sokkal tisztább, veszélytelenebb!

Prométheusz egy ideig komoran hallgatott, aztán felcsillant az arca.

– És a háborúk? Meg a gyújtogatók?

– Sugarakkal háborúznak – mondta a keselyű –, egy szép, láthatatlan sugár, és porrá omlik egy ház, egy város, egy ország. Semmi durrogatás, semmi füst, csak steril por. A gyújtogatás elfelejtett, elavult módszer. Még a tűzoltóság is megszűnt. Még az önkéntes csapatok is. Nincs tűzoltóbál. Önkéntes sugárvédők bálja, az van.

Prométheuszban még egyszer fölcsillant a remény.

– A tábortüzek – mondta –, bujdosók, vándorok, kirándulók tüzei!

A keselyű legyintett.

– Rég nincs. Bármely üzletben egy-ötvenért kapni műtábortüzet. Fény, meleg elsőrangúan garantált. Nem kell gallyat szedni, fűjni, összeégetni az ujjad... egy gombnyomás, és kész. Ráadásul többször is felhasználható.

– Nem igaz! – üvöltött Prométheusz. A sziklák visszhangozták: „Nem igaz, nem igaz.”

– Ugyan, mit idegeskedsz? – zsörtölődött a keselyű. – Gyere, nézd meg magad!

Átballagtak ázsiai falvakon, afrikai dzsungelken, véget nem érő nagyvárosokon. Az emberek megbámulták őket. Egy

keselyű meg egy láncait csörgető, meztelen ember. Hm. Dél-Amerikában kitűnő ajánlatokat kaptak egy cirkusztól. Ausztráliában büntetést fizettek közérkölcse elleni vétség, Európában csendháborítás miatt. Mert Prométheusz nagyon csörögtek a láncai. És nagyon meztelen volt. A tüzet az emberek nem ismerték. Micsoda? – kérdezte valamennyi, és bambán rázta a fejét. Tűz, fire, ogony, feuer. Nem, ilyen szó nincs is.

– Hehe – röhögött a keselyű, Prométheusz meg vadul csörgette láncait.

Egy tengerparti ódon városkában találtak egy öregembert.

– Még ezt az egyet kérdezzük meg! – kérte a keselyűt Prométheusz.

A keselyű bólintott.

– Tűz – ismételte a szót az öreg, és értelmes fény villant a szemében. – Ott – mondta –, az a nagy ház!

A keselyű alig tudott lépést tartani Prométheusszal.

A hatalmas, düledező épület homlokzatát vasbeton oszlopok tartották. A homlokzaton kissé megkopott, málladozó festékű felirat fehérlett:

TŰZMŰZEUM

– Ez az! – kiáltott Prométheusz –, oda nézz!

– Nono! – mondta a keselyű.

Nesztelenül nyíltak ki előttük a fotocellás ajtók. Hosszú, rideg folyosón baktattak végig petróleumlámpák, gyertyavégek, rozszant kandallók halmai között. Nagy, vitrinekkel teli terembe értek, Prométheusz boldogan rohant az elsőhöz, arcát az üveghez szorította. Pásztortűz – ezt írták a vitrin alá. Bent egy nagy szarvú bika és egy botjára támaszkodó kalapos, csizmás ember lobogó pásztortüzet bámult.

– Tűz! – kiáltott boldogan Prométheusz.

– Föstött – mondta a keselyű.

Prométheusz a pásztortüze meredt, arca elé kapta a kezét. A tűz nem élt, mint ahogy viaszból volt az ember és a bika is. Sorra rohant a vitrinekhez. Kazántűz, kandallótűz, tábortűz, tűzvész, kovácstűz, futótűz...

– Festve, villanykörte, cinóber, optikai csalódás – kommentálta valamennyit szakszerűen a keselyű.

Mire a terem végére értek, Prométheusz haja megfehéredett.

– Még ott! – kiáltott aztán.

Az egyik sarokban kicsi üvegbura állt, amellyel a fűszerek takarják le az élesztőt. Alatta cédula: *Belső tűz*. A bura alatt nem volt semmi, a keselyű rekedten felnevetett.

Prométheusz ekkor fölkapta a fejét, a fogát összeszorította, az álla kemény lett. Elhatározta, hogy újra fölmege az istenek birodalmába, és ellopja a tüzet.

Az épület előtt búcsúzáskor a keselyű így szólt:

– Tudom, hogy megint el akarod lopni – gunyorosan nevette –, csak azt mondd meg, hogy minek! A májaid ugyanis olyan már, mint a darált mák!

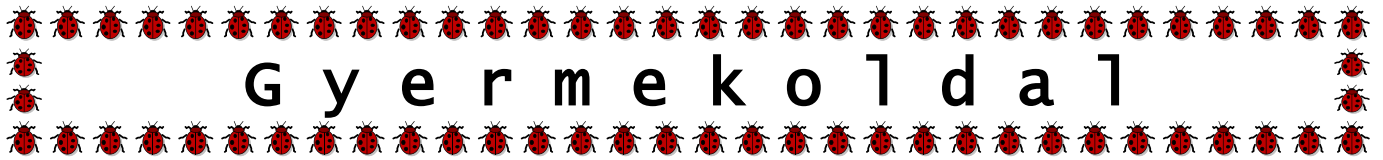
Prométheusz aznap éjszaka mégis ellopta újból a tüzet. Égő fáklyával rohant végig a földön, olyan volt, mint egy látomás. Az emberek boldog ámulattal nézték, és felkiáltottak: Tűz!

Ima

Egy éjjel az Édesapa meghallotta, hogy a fia imádkozik: "Édes Istenem, add, hogy olyan ember legyek, mint amilyen az Édesapám!"

Mikor az Édesapa ezt meghallotta, egy könnycsepp csordult végig arcán, és így kezdett el imádkozni: "Jó Uram, add, hogy olyan ember legyek, mint amilyenek a fiam lát engem..."

G y e r m e k o l d a l

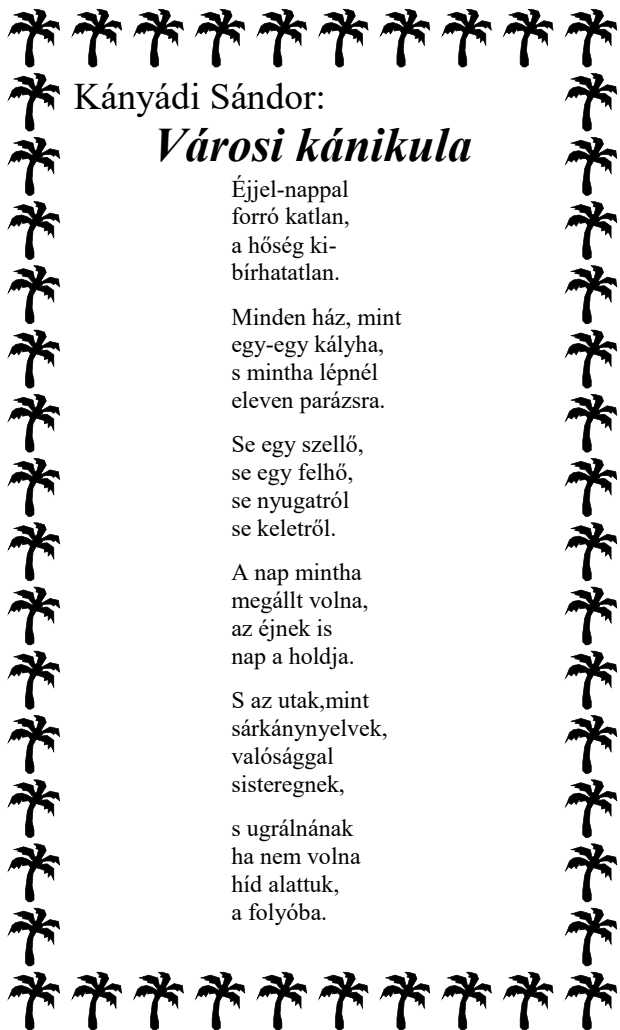

KÓDOLT ÜZENET

A	R	M	K	Á	O	I	L	O	A	
T	E	E	I	L	K	R	Y	D	K	
Ü	L	S	R	Y	K	Á	K	N	A	

Szent István király Intelmeiből egy mondatot tudsz itt elolvasni, ha rájössz a nyitjára. Jó próbálkozást!

T	E	E	E	K	D	Z	R	K	K	N
Ü	L	T	N	P	I	S	N	O	O	A
R	M	L	E	E	G	A	O	S	D	K

Kányádi Sándor:

Városi kánikula

Éjjel-nappal
forró katlan,
a hőség ki-
bírhatatlan.

Minden ház, mint
egy-egy kályha,
s mintha lépnél
eleven parázsra.

Se egy szellő,
se egy felhő,
se nyugatról
se keletről.

A nap mintha
megállt volna,
az éjnek is
nap a holdja.

S az utak,mint
sárkánynyelvek,
valósággal
sisteregnek,

s ugrálnának
ha nem volna
híd alattuk,
a folyóba.

SZÜZ MÁRIA MAGYAROK
NAGYASSZONYA
MAGYARORSZÁG
FŐPÁTRÓNÁJA

Mit jelent a pátróna szó? Ez lesz olvasható a sötét sorban:

Szent István király imája

A mélységből kiáltok Hozzád , hallgass meg Uram!

Taníts meg, hogy kell könnyezni a meg nem érdemelt örömben, s hogyan kell örülni a megérdemelt könnyben.

Adj erőt, hogy kevélységem csillogását elhomályosítsam, s az alázatosság színtelenségét okosan csillogtassam.

Taníts meg, hogyan kell a gyengékhez lehajolni, s hogyan kell féktelen erővel egyenesen állni.

Adj erőt, hogy fölényesen legyőzzem a testet, s alázatosan megadjam magam a léleknek.

Taníts szelíd szóra, ha bántások érnek, s hideg mosolyra, ha jogtalan dicsérnek. Adj erőt napközben, hogy el ne fáradjak, s fáradtságot este, hogy rögtön elaludjak.

Taníts meg lendülni, ha Reád találtam, s hirtelen megállni, ha utat hibáztam. Ne add meg mindig, amit nagyon kérek. Taníts bátor lenni, mikor nagyon félek.

Engedd a világot megvetve szeretni, csak magadat ne hagyd soha elfeledni.

Ez a kívánságom, ez maradjon végleg, de ha másként szólnék, nagyon szépen kérlek, ne neheztelj reám, ne fordítsd el orcád, hiszen a mélységből kiáltok fel Hozzád.

BEMUTATKOZIK

A KÉPVISELŐTESTÜLET

Huszár Rita vagyok. Bár Budapesten születtem, ezer szállal kötődöm Lengyelországhoz, hiszen az összes iskolai szünetemet itt töltöttem nagyszüleimmél. 1995-ben költöztem ide, és egy nagyon békés, csendes környezetben élek.

Pedagógusként dolgoztam, óvónő voltam, majd tanító, később angol tanár.

Gábor atya hívott a képviselőtestületbe, ami nagy megtiszteltetés a számomra. Eleinte Károly atyával jártam betegeket látogatni, majd megkaptam a feladatát. Rengeget tanultam belőle, és sok szeretetet kaptam az idős, beteg testvéreimtől.

Nagyon szeretem a plébánia eleven, színes életét, a sok programot, kirándulást, sétát, olvasókört, filmvetítést, a jó beszélgetéseket.

Jó lenne, ha még többen lennének ezeken, hiszen mindannyiunknak szükségünk van az együttlétekre. Hiszem, hogy a kereszténységünket közösségben élhetjük meg igazán.

Tündérkert - teljes film Nézd meg itt és most!

Videó!

"Családban felnőve is sokszor nehéz egy fiatalnak megtalálnia saját személyiségét, értékességét. De mire számíthatsz a nagybetyűs életben, ha egy gyermekotthonban nőttél fel? Hogyan indul a nagykorúságod, ha a tizennyolcadik születésnapod másnapján el kell hagynod az addig megszokott "családod"?"

Többek között ezekre a kérdésekre keresik a választ, a Csepp a Tengerben Alapítvány önkéntesei. A shoeshine.hu alkotói közössége filmet készíthetett az alapítvány "Save Your Future, See Your Dreams" címet viselő táborában."

A teljes film most online is elérhető. Szeretettel ajánljuk nézésre, gondolkodásra!

Édesanyám emlékére

Kirándulni mentünk ismét egy vasárnap délután, keresve a múltidőket, egy régi napló nyomán.

Kocsink előtt három szarvas futott át az úttesten, kankalin sárga szirma, tavaszt várva integet.

Vadcserepnyé rügyet ringat, kökényvirág szirma száll, Hideg szél fúj nemsokára, hirdeti a "jós-virág".

Pucokszállás vadászháza az erdőnek közepén, menekültek hadát várta a háború idején.

Édesanyám családjával menedéket keresett, Karád helyett Pucokszállás adott nekik fekhelyet.

Ágyüdörgés géppuskázás volt az éjjel zenéjük, sűrű erdő, úttalan út lett a megmentőjük.

A vadászház most is ott áll a régmúltat idézve, fejet hajtva tábláinál, a két nagyot dicsérve.

A falakon tróféák közt Bay Béla képei, emléktábla künn a falon a hírnevet hirdeti.

Tisztelgés: dr. Bay Béla és dr. Göcze Árpád előtt.

Wolf Mária

ISTEN NÉLKÜL NINCS GYÓGYULÁS

Az intenzív osztályon olyan kevés választja el az életet a haláltól, hogy sok beteg már nem hisz a gyógyulásban. Mások az orvosok szakértelmében, vagy Isten segítségével bíznak, hiszen „nélküle nincs gyógyulás” – jelenti ki Radu Țincu, a bukaresti Floreasca Sürgősségi Kórház főorvosa, akivel az imák hatására történő csodás gyógyulásokról és annak fontosságáról beszélgetett a Ziarul Lumina, hogy a kórházakban legyen pap, aki imádkozik a beteg lelki gyógyulásáért. A fiatal orvos teljes meggyőződéssel állítja, hogy az Istennek mondott imák soha nem maradnak válasz nélkül.

Doktor úr, fontos a pap jelenléte a kórházban, főleg az intenzív osztályon?

Az intenzív osztályon nagyon sok beteg igényli a pap jelenlétét, ami nem feltétlenül jelenti az utolsó órára való várakozást. A pap nem azért van jelen, mert az élet véget ér, hanem, hogy könnyítsen a beteg szenvedésén. Orvosként csak a fizikai fájdalmat tudjuk enyhíteni, de a betegeknek lelki megkönnyebbülésre is szükségük van. A kritikus pillanatok átélve sok betegnek átalakult az életfelfogása, voltak, akik viszsztatértek az istenhíthez, mások rátaláltak. Sokan megosztották velem a tapasztalataikat, igazi apostolokként beszéltek a hit erejéről. Beszámolóiik lényege: "igen, Isten létezik és segített meggyógyulni".

Úgy gondolja, hogy a testi gyógyuláshoz a lelki átalakulásra is szükség van?

Az intenzív osztályon állandó a küzdelem az élet és a halál között, ez a figyelmünket az orvostudományt meghaladó dolgokra irányítja. Úgy gondolom, hogy az intenzív osztályon dolgozó orvosnak nagyon jó pszichológusnak is kell lennie, hogy érzelmi támaszt nyújtson a betegnek és a családjának. Az itt átélt szenvedés nagyon súlyos, magatartásbeli változásokat is okozhat. Előfordul, hogy a betegek nem akarnak együttműködni, nem fogadják el a kezelést, reménytelenségbe zuhannak és minél hamarabb véget akarnak vetni az életüknek. Mások épp ellenkezőleg, elutasítják a diagnózist. A hozzátartozók még nehezebben viselik el a valóságot. A kezelés lényeges, de az orvos pszichológiai, emocionális bevonódása teszi lehetővé a segítségnyújtást.

Tapasztalt bármilyen átalakulást, akár pszichológiai jellegűt, azoknak a betegeknek az állapotában, akikért imádkoztak vagy akiknek kiszolgáltatták a betegek kenetét?

Azok a betegek, akik vallási támogatást kapnak elsősorban együttműködőbbek. Úgy tudom, az egyház azért szolgáltatta ki a betegek kenetét, hogy a gyógyulást segítse. Gyakran jelen voltam, amikor a család vagy a még öntudatánál levő beteg kérésére a pap kiszolgáltatta a szentségeket. Ezekre a pillanatokra visszagondolva elmondhatom, hogy látványos változások mentek végbe a beteg felépülésében. Voltak, akik csodálatos módon meggyógyultak.

Pontosabban milyen változások álltak be?

A kómában lévő betegek esetében előfordult, hogy habár nem tértek magukhoz a szentkenet kiszolgáltatásakor, hemodinamikai paramétereik jelentős változásokat mutattak. A szívük gyorsabban vert és magasabb lett a vérnyomásuk. A kedvező vegetatív reakció, mint a szapora szívverés és a vérnyomás növekedése egy kómában levő betegnél valamilyen külső történésre utal. Ezek a változások abban a 40-50 perces intervallumban jelentkeztek, amikor kiszolgáltatták a betegek kenetét.

Létezik tudományos magyarázat ezekre a változásokra?

Ha szigorúan tudományos magyarázathoz ragaszkodunk, olyan tényezőknek tulajdoníthatjuk a változásokat, amelyeket akkor orvosilag nem észleltünk, de feltevődik a kérdés: mi léphet fel pontosan abban a 40 percen és szűnhet meg, mi helyt kiszolgáltatták a betegek kenetét? Egyértelmű, hogy ha egy beteg paramétere napokig változatlanok és a módosulás pontosan a szentség kiszolgáltatásakor lép fel, a változás az imának köszönhető.

Előfordultak olyan esetek is, amikor nem csak a hemodinamikai paraméterek módosultak?

Láttam kómában lévő betegeket magukhoz térni a szentségek kiszolgáltatásakor, az ima közben beszéltek a családjukkal és a pappal. Orvosi pályafutásom során voltak olyan pácienseim, akikről az orvostudomány kijelentette, hogy nincs esélyük, de a szentkenet többszöri kiszolgáltatása után, és a családtagok intenzív imáinak hatására megmagyarázhatatlan módon felépültek.

A családtagoknak és a kollégáimnak is többször elmondtam, hogy a tudományon túl létezik az Isten is, aki bizonyítja, hogy pontosan akkor tévesztjük meg magunkat, amikor meggyőződésünkkel válik, hogy az abszolút igazság birtokosai vagyunk.

Sok olyan betegem volt, akiknek a megmentése lehetetlennek tűnt, mégis újjászületve mentek haza. Az orvostudományt mindig ámulatba ejti az Isten ereje. Mi, akik hajlandóak vagyunk észrevenni az Istent, megértjük, hogy sohasem szabad kétségbe esnünk, épp ellenkezőleg, bízunk kell abban, hogy a gyógyszereken, az orvosi berendezéseken, a tudományon túl, létezik az Isten, aki tud segíteni rajtunk, és aki csodákat tud tenni. Az egyetlen kérdés az, hogy ezt látni akarjuk-e?

Sokan felteszik a kérdést, hogy Isten csak azokkal tesz-e csodát, akik hisznek benne. Önnek mi a véleménye?

Ezeknek az embereknek el kell mondanom, hogy azért nem tapasztalták az isteni beavatkozást az orvoslásban, mert nem voltak figyelmesek, vagy nem akartak figyelmesek lenni, hiszen meg vagyok győződve arról, hogy Isten nagyon sokszor megmutatkozott nekik, csak annyira aggasztották őket a tudományos, pusztán emberi tényezők, hogy nem vették észre Isten közreműködését. Isten nem fedi fel magát hivalkodó módon, inkább úgy mutatkozik meg, mint egy finom, visszafogott erő. Ha készek vagyunk meglátni a segítségét és érzékelni Őt, könnyen megtehetjük.

Előfordultak esetek, amikor nem hívó betegek gyógyultak meg az imák hatására?

Néhány éve kómában feküdt egy betegem, egy hitetlen nő, aki látványos módon magához tért. Részletesen beszámolt egy álmáról, amelyben egy ismeretlen, papnak látszó férfi átgépett a kritikus pillanatokon. A kórház kápolnájában a Krími Szent Lukács ikont látva felismerte az álmában megjelenő férfit. Sírva fakadt, rájött hogy amit csak egy álomnak hitt, valójában egy kinyilatkoztatás volt, amelyben megjelent neki Szent Lukács. Részletesen leírta, hogy ez a szent milyen szelidséget, meleget sugárzott. Ez csak egyetlen eset a sok közül, amelyeknek az intenzív osztályon voltam a tanúja. Ez a személy mindenkinek elmondta, hogy élete legnehezebb időszakában, a kritikus pillanatokban, segítséget kapott Szent Lukácstól, így sikerült meggyógyulnia.

Az intenzív osztály próbára teszi a betegek hitét?
Úgy gondolom, hogy a beteg ember számára sokkal nyilvánvalóbbá válnak a lelki problémák, amelyekről már korábban is szenvedett, de nem vett tudomást róluk. A halál közelsége valószínűleg egy sor belső átalakulást vált ki. A saját határaival szembesülve az ember egyre tudatosabban látja, hogy mit tett és mit szeretne jóvátenni. Éppen ezért úgy gondolom, hogy a pap jelenléte a kórházban nagyon fontos a beteg lelki gyógyulásáért. Lehet, hogy a betegre soha be nem vallott bűnök nehezedenek. Az imák hatására a kómában levő betegek arckifejezése is átalakul, derűsebbé válik, még akkor is ha néhányan az élet végéhez értek. De ez a vég felszabadító is. Lenyűgöző pillanat, amikor az intenzív osztályra belép a pap, hogy kiszolgáltassa a betegek kenetét, a családtagok, az orvosok és az ápolók pedig imádkozva körülállják a beteg ágyát.

Ott történik valami, ami meghaladja a tudományt, az orvosi ismereteinket, az emberi megértést. Az Istennek mondott imák nem maradnak soha válasz nélkül.

Forrás: [Ziarul Lumina.ro](http://ZiarulLumina.ro)

ILYEN A VESZÉLYES BŰNÖZŐK KERESZTELŐJE

Különleges élményről számolt be a dallasi Gateway Church lelkesze, Niles Holsinger a Fox Newsnak. A gyülekezet munkatársai elképesztő tapasztalatokat szereztek, mióta fél éve megkezdtek missziójukat Texas legnagyobb, legvédettebb börtönében. Legutóbb keresztlőre került sor, mely során egymással ellenséges bandákat is keresztvízbe merítették.

A Dallastól 90 percre található Coffield Unit börtönigazgatója nemrég abból az okból fogadta a Gateway Church vezetőségét, hogy megkereszteljenek egy maroknyi, büntetését magánzárkában töltő elítélteket. Nem akármilyen bűnözőkről van szó, hiszen a magánzárka ebben az esetben azt jelenti, hogy az elítéltek a nap 23 óráját egyedül töltik cellájukban, melynek vas ajtajára csak légzőnyílások vannak fúrva. Az elkülönítés tehát abból adódik, hogy kifejezetten veszélyes emberekről van szó.

Niles Holsinger, a gyülekezet börtönmisztszióért felelős pásztora a Fox Newsnak úgy nyilatkozott, hogy aminek a keresztlőn szemtanúja volt, az "eszméletlen" volt. Őt férfit – korábbi banda- és kartelltagokat – vezettek a keresztlő helyszínére, a kezük, lábuk és derekuk körül bilincsel, a helyszínt pedig biztonsági okokból kiürítették.

"Nem tudták felemelni a karjaikat, és mindkét oldalukon egy-egy őr állt, akik addig nem tájítottak mellőlük, míg a vízbe nem léptek az elítéltek." – mondta Holsinger. Három férfi az egyik oldalról várt a keresztlőre, kettő a másiktól. A biztonsági őrök szerint erre azért volt szükség, mert két rivális bandának a tagjai voltak a keresztlőre készülő férfiak. Ugyanakkor azt is tudni kell, hogy a bandából vagy kartellből nem lehet kilépni, ennek csak egyetlen módja van: a halál.

A lelkész mindegyik férfival beszélgetett négy szemközt a keresztlő előtt. Az egyik elítélte a következőket mondta:

"Egész életemben a magam útján jártam, és ide jutottam. Meg akarom próbálni Isten útját... új emberekként fogunk kijönni majd a vízből."

A keresztlő azért is volt meghatározó, mert a korábbi ellenségek, két különböző banda tagjai, ugyanabba a vízbe kereszteltettek

meg, ugyanannak az Istennek a nevében. "Együtt sétáltak ki a teremből a keresztlő után, az őrök már nem karoltak beléjük, mert Isten tett valamit az életükben." – mondta Holsinger.

De csak az ezután következő látvány döbbenette meg a lelkészt igazán. A vízcseppekkel borított férfiak reszkettek a félelemtől.

"Ezek a srácok tudják, hogy szó szerint az életüket kockáztatják, és ennek ellenére megtették." A börtönlelkész folytatta: "Soha életemben nem éltem át azt, hogy Jézus követése miatt veszélybe kerültem volna, vagy kellemetlen helyzetbe... ezeknek a srácoknak viszont ide eljönni, és olyan alázatosak és kedvesek voltak... de ahogyan láttam őket távozni remegve, mert nem tudták, hogy mi fog történni az életükkel, mégsem bánták meg a döntésüket, amit most tettek. Számomra ez elképesztő volt."

További tizennégy elítélte készül keresztlőre még a börtönben, melyre júliusban fog sor kerülni.

Hallotta?

ELÉG A CUKORMÁZAS ABORTUSZ- KAMPÁNYBÓL!

Ez nem egy kedves, pihentető írás. Ez a pár sor a mélységes felháborodásomat kívánja kifejezni azírást, ahogyan ma az alapvető emberi méltóságot felrúgva, divatot csinálunk ártatlan emberi életek kioltásából.

Mindenekelőtt szeretném leszögezni: az abortusz óriási tragédia, és eszem ágában sincs pálcát törni azok a nők felett, akik átestek rajta. Ez az írás nem erről szól.

Sokkal inkább arról, hogy ma már a **gyilkosságból divatot csinálunk**. Mert mondjuk ki, egyszerű tudományosan, hogy amint a petesejt és a hímivarsejt egyesül, létrejön egy új génállománnyal rendelkező ember. Nos, könnyű belátni, hogy életének a méhen belüli kioltása az ő halálával jár. És nem természetes, hanem erőszakos halálával. Szóval ne kergetjünk, hanem mondjuk ki bátran: **nem orvosi ellátás az élet elvétele**.

És hogy ebből divatot csináljunk?

Az abortusz volt a témája a Gucci Cruise

elnevezésű kollekciójának, amelyet 2020-ban dobna majd piacra. A kollekcióban van egy olyan lila ruhadarab, amelyre „Az én testem, az én döntésem” feliratú szlogen van felcímkézve. Az 1978. május 22-i dátummal ellátott póló pedig arra a napra utal, amikor legalizálták az abortuszt Olaszországban. Sok cég kiált már a szélsőséges liberális eszmék mellett, a Guccinak is sikerült igencsak mélyre süllyednie azzal, hogy a szexuális szabaddosságot és szélsőséges feminizmust összefonva a társadalmi igazságok harcainak öltözeteként mutassa be ruháit, amelyeket mindössze 600,000 forintért meg is lehet vásárolni...

Ez nagyjából olyan, mintha pár évtizeddel ezelőtt gázkamrás ruhákban vonulgattak volna a hírességek, vagy még egy kis idővel korábban a rabszolgatartók kikérnék maguknak, hogy egyáltalán megemlítik egy mondatban a "fekete" és a "jogok" szavakat... Hogy hogy jön ez ide?

Volt, amikor az volt a divat, hogy a zsidók vagy a feketék nem emberek. Hogy miért? Csak. A mai örületben a magzatok nem emberek. Hogy miért? Válaszok vannak, épp csak egyik sem ad magyarázatot.

De van még tovább... Hogy hogy lehetne még elbűvölőbbé tenni a kampányt? Mi lenne, ha egy rózsaszín csilli-vili tortát nyalnánk (ami ugye nagyon tapintatosan mintha azt sugallná, hogy sok embertársunknak soha nem lesz születésnapja...), és hirdetnénk, hogy az abortusz egészségügyi ellátás?

Kinek az egészsége? Arra a pár százalékra szeretne itt utalni Miley Cyrus, amikor az anya életveszélyben van (amely esetben természetesen meg lehet őt menteni, ha ez a magzat esetleges halálával is járhat)? Kétlem. A többi esetben a magzatra nézve igencsak érdekes egészségügyi eljárásról beszélünk...

Miley és a hozzá hasonló celebek szerint a nők jogai emberi jogok. Egyetértek. Minden embernek a jogait figyelembe kell venni, és tisztelni kell, legyen az férfi vagy nő, pár perc megfogant, vagy az élete végén járó... De a tolerancia és egyenlőség nevében ártatlan emberi életek kioltása ugyan mióta emberi jog?

Bartos Lídia Lelle

MIÉRT NINCSEN SZERETET TANTÁRGY AZ ISKOLÁKBAN?

Az ember komoly, befolyásos lény. Találmányai vannak, konferenciákat szervez és részletes beszámolóit vannak nagyon-nagyon fontos dolgokról. Órákon keresztül képes beszélni (vagy dadogni?) mindenféle tudományos bármiről.

Kutat, piszkál, elemez, magyaráz, elmélkedik, stílusa van, nagy házai és gyárai és autói. Megállapítja, mit csinál rosszul, néha elismeri a felelősségét, majd felelőtlenül folytatja. Végig analizálja önnön bukását s közben prédikál a jóról. Mégis, komoly nehézséget okoz, hogyan bánjon jól embertársával.

Sok problémát megoldana, ha a szeretetet tanítaná az iskolákban. Mert aki megtanulja, az nem akar hatalmat gyakorolni mások felett, nem fog túlfogyasztani, nem akar leöldösni senkit, vigyáz az élővilágra, a másik emberre s annak mindenére. Ugyan kevesebb profitot termel, de a javára ez válna csak igazán. Életkorának megfelelően minden gyermeknek tanítható lenne a szeretet tudománya.

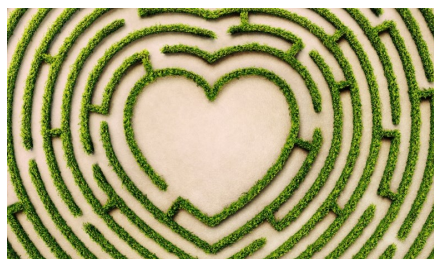
Játékosan, komolyan, ülve, állva, fekve – plakátokkal, kampányokkal, iskolákban, óvodákban, egyetemeken. A teljesség igénye nélkül néhány ötlet, ami javunkra válna:

Testszeretés órán a gyerekek megismernek testük felépítését, funkcióit. Kezük, lábukat, törzsüket különféle mozgástartományokban ki is próbálhatnák. Nem pusztán testet nevelnénk parancssorokkal, hanem a testünk, mint templom tisztelete lenne tanítva. Rendszeresen táncreperdülénekednek egyedül, párban és akár jógázhatnának is. Nem kell hozzá plusz pénz, sem külön terem. Az órákon megtanulják a testápolás helyes és helytelen formáit. Tanulnának arról is, hogyan szereti az ember igazán a hasát (pl. nem zabálja tele magát, de nem gyötri óránként ezer felüléssel sem), hogyan szereti a fogait (rendszeresen megmossa, tisztogatja, rendezett állapotban nyilvános helyeken megmutatja - mosolyog). Ételszeretet óra keretében a reggelit és tiszteletét együtt készítik el. Megtanulják az étel tiszteletét, a különféle ételek útját a természetéstől, termeléstől a tányérig. Ezeket a lehetőségek szerint gyakorlatilag is végig járva és dolgozva. Igen, tanítási időben. Irnának dolgozatokat abból, hogyan készül a kenyér, kivonulnak egy termőföld- tanmezőre, ahol irányítottan az évszaknak megfelelően földmunkát végeznek. Ásóznak, vetnek, kapálnak, közben énekelnek, időnként táncolnak is. Ezeket a napokon együtt, közösen a

földön ülve esznek. Tanáruk közben zenét kever nekik. Tanév végén kötelező betakarítási gyakorlat, majd közös terményhordás, kenyérsütés, tartósítás, befőttek főzése.

Megismerkednének az állattartással, szaporítással, gondozással, itt is kötelező gyakorlatokkal. Az ólak felépítésétől a pucolásáig, az állatok élelemként feldolgozásáig. Vegán gyerekek felmentést kaphatnak, ők ezen órák ideje alatt vetnek, művelnek, metszenek, betakarítanak szomszéd földeken.

Háztartástanórán megtanulnák, milyen eszközök a legfontosabbak, hogyan kell egy lakást rendben tartani. Hogyan kell mosni, mosogatni kézzel. Fontos, hogy érezze a súlyát annak, mit nyertünk a gépekkel.

Megtanulnák a helyes felmosás, WC-takarítás, seprés, porszívózás, törölgetés szabályait. Mindezeket az iskola épületében élesben ki is próbálhatják. Matematika órákon azt számolják, mennyi pénz kell egy háztartás fenntartására, mire érdemes költeni és mire nem, miért és hogyan kell takarékoskodni. Két embert hogyan lehet jól összeadni. Miért ne vonja ki magát senki a közösség életéből, hogyan ossza meg a benne lévő szeretetet és természetesen hogyan szorozhatja meg örömét mások derűjével.

Minden fiatalnak kötelezően meg kellene tanulnia az egyes szakmákat alapszinten, hogy legyen rálátásuk, mikor mások munkáját megítélik. Kötelező, közös utcaseprés, iskola takarítása csoportonként, együtt. Igen, a mellékhelyiségeket is.

A szakmák szeretete órákon megismerhetik pl. egy sofőr, egy ápoló, pincér, takarító, fodrász, hentes, földműves, stb. szakmáját, egy-egy órára ki is próbálhatják. Ez nagyban segítené a másik munkájának elismerését, a másik ember tisztetét. Videóblogban be is számolhatnának róla. Lehetne ez a dolgozat.

Földszeretet órán a környezetvédelem és klímavédelem kihangsúlyozása előtt meg kellene tanulni a gyermeknek önmagát tisztelni és szeretni, ugyanis csak ennek teljes tudatában lesz képes felismerni élőhelyének valódi értékét.

Országszeretet órán hazánk történelméről, kiemelkedő személyeiről, azok felemelkedésének okairól, szeretethez való viszonyulásuk elemzéséről beszélne, közösen vonnánk le a tanulságokat és megoldási javaslatokat együtt adhatnának.

Fizika órán a másokhoz és önmagukhoz való közeledést, közelítést tanulnák. Milyen sebességgel és energiával érdemes ezt megtenni, hogyan térülnek meg a szeretetbe fektetett energiák. A Szeretet törvényeinek ismertetése, bemutatása a gyakorlatban. Ebből gyakori számonkérés.

Kémián a különböző reakciókat elemeznénk és a világegyetem lételemait sorra vennénk. Úgy, mint a lételem, figyelem, fegyelem, szerelem, félelem, élelem, türelem, hiedelem, s persze a veled-velem molekula tulajdonságait. Megismernek azt, hogy az érzelmek hogyan lépnek egymással reakcióba, hogyan okozhat a lobbanékonyág égési sérüléseket, hogyan oldódik fel a szeretetben minden. Miért nem jó, ha pl. alkoholban próbálják meg ugyanezt.

Kultúra és vallás órán más nemzetiségek kulturális szokásait ismernék meg, kezdve az országban élőkével, folyamatosan meghívott vendégekkel. Megtanulnánk a különböző népek szokásait, ünnepeit, vallásait. A különböző vallások lényegének megértését, templomok, imahelyek látogatásával. Hívók mutatnák be, nekik miért jó, amiben hisznek. Emberi kapcsolatok órán azt tanulnák, hogyan kell szeretni egy emberi lényt. Mik azok a dolgok, amik rombolják, mik azok, amelyek építik a kapcsolatokat. Hogyan kell hozzáérni egymáshoz és hogyan ne tegyünk ezt meg. Miért fontos az, hogy ne engedjük magunkat kihasználni és miért fontos az, hogy mi se használjunk másokat, mi a valódi önzés, s mi nem az. Hogyan kell szeresse a szülő a gyermekét. Mi van a mögött, hogy anyu meg apu mindig akarnak valamit és miért nem engednek meg mindent. Hogyan lehet, hogy apu szeret, mégisincs otthon.

Szeret-e anyu akkor is, ha kiabál? Jó vagyok akkor is, mikor mérges vagyok?

Beszéd és figyelem órán megtanulnának értelmesen, artikulálva beszélni, érzéseiket jól kommunikálni és kifejezni magukat tisztán és érthetően. Gyakorolnák az egymásra figyelmet, ezáltal önfegyelmet is tanulva.

Hogy mindezek megvalósuljanak, már csak akarat kell. El kell jutnunk odáig, hogy ez legyen az első és legfontosabb tudomány, hiszen megtanulni szeretni = megtanulni élni. Forrás: Internet

Mit lát a gyerek? – Tanulságos és szívhez szóló rövid történet arról, hogy mi mindent megért és meglát a gyermeki lélek

Egyszer egy jól kereső apa úgy döntött, elviszi vidékre hétéves kisfiát azzal a céllal, hogy megmutassa neki, milyen szegény emberek is vannak, és hogy a gyermek meglássa a dolgok értékét, és felfogja azt, hogy milyen szerencsés családban él. Egy egyszerű falusi család házában szálltak meg, ahol egy napot és egy éjszakát töltöttek. Amikor a vidéki út végén tartottak, az apa megkérdezte fiát:

– Nos, mit gondolsz erről az útról?
– Nagyon jó volt, apa!
– Láttad, hogy némelyek milyen szükségben és szegénységben élnek?
– Igen.
– És mit láttál meg mindebből?
– Azt, apa, hogy nekünk egy kutyánk van, nekik négy. Nekünk egy medencénk van otthon, ők meg egy tó partján laknak. A mi kertünket lámpák árasztják el fénnel, az övékére pedig csillagok világítanak. A mi udvarunk a kerítésig tart, az övéké addig, amíg a szem ellát. És végül láttam, hogy nekik van idejük beszélgetni egymással, és hogy boldog családként élnek. Te és Anyu viszont egész nap dolgoztok, és alig látlak titeket.
Az apa csak fogta a kormányt, vezetett csöndben, mire a kisfiú hozzátette: „Köszönöm, apa, hogy megmutattad, milyen gazdagok is lehetünk.”

Harsányi Lajos írását közöljük:

Egy kisfiú játék puskája valahogy elromlott.
Nem játszhatik vele pandúrt, zsványt a kertben.
Könnyezve nézi, forgatja. Keresi a hibáját.
Dobog ijedt szívcskéje mindegyre hevesebben.
S már egy világ kezd összeomlani előtte.
Mikor az apa szava balszava szívére lebben:
Ne sírj, fiam, ne sírj.
Majd Pestre megyek el,
És új puskát hozok,
Másikat. Ugye kell?
A fiú felragyog:
Ó kell, apuka, kell!
A kisfiú piros csónakját tolvajok ellopták.
Nem bolyghat többé rajt a nyári kék vizen.
Pedig úgy hívja őt a táj, az apró szigetek.
A drága Rába füzes partja naponta izen.
Ő ott zokog a parton árva, elsős kisdíák.
Míg apja meg nem szánja, és szóla imigyen:
Ne sírj, fiam, ne sírj.
Majd Pestre megyek el, Új csónakot hozok.
Másikat. Ugye kell?
A fiú felragyog:
Ó, kell, apuka, kell!
A kisfiúnak ifjú anyja valakivel elment.
Az apa néha a sarkon dühösen leste.
A hült fészkeben megdermedve áll a kisfiú,
Anyja után sír minden íze, lelke, teste.
Míg egyszer – ő, villám, ne sújtsd agyon szívet!
Azt mondja apu egy szörnyű őszi napon:
Ne sírj, fiam, ne sírj.
Majd Pestre megyek el, Új anyukát hozok.
Másikat, ugye kell?
A gyerek felsikolt:
Nem apu, nem kell!

Mit rejt a kagylóhéj?

Huszonöt kérdés, melyek segítségével az erények tükrében vizsgálhatod meg szívedet és életedet:

1. **IRGALOM?** Isten késedelmes a haragra, de kész a könyörületre és a megbocsátásra. Késedelmes vagy a haragra és kész a megbocsátásra, vagy könnyen haragszol és nehezen könyörülsz?

2. **ÖNMÉRÉSÉKLET?** Azt eszed, amit szeretsz, vagy azt, ami egészséges a testednek, amely a Szentlélek temploma és az élő Isten tabernákuluma? Az evésért élsz, vagy azért eszel, hogy élj?

3. **SERÉNYSÉG?** Amint megszólal az ébresztő, felkelsz és elkezded a reggeli imát (az Opus Dei alapítója a hősiesség pillanatának nevezte ezt) vagy benyomod a szundit és lustálkodol?

4. **TISZTASÁG?** Rossz gondolatok foglalkoztatnak vagy élvezettel foglalkozol velük?

5. **SZOLGÁLAT?** Elvárod, hogy kiszolgáljanak, vagy arra törekszel, hogy te szolgálj másoknak?

6. **ÖRÖM?** Mindenkor örömezel az Úr Jézusban és a Szentlélekben, vagy mindig találsz okot és módot a panaszkodásra?

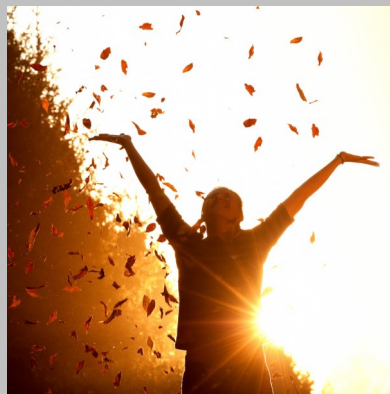
7. **TÜRELEM?** A türelem megtestesítője vagy, vagy azt akarod, hogy a dolgok akkor és úgy történjenek, ahogy te elgondoltad? Jellemző rád ez az ima? „Uram, adj nekem türelmet, de azonnal!”

8. **ENGEDELMESSÉG?** Kész vagy engedelmeskedni Isten akaratának, ahogy a törvényes hatalom, az Egyház, a körülmények kívánják, vagy „szent és sérthetetlen” jogaidat véded?

9. **ÖNMEGTAGADÁS?** Kész vagy és készséges vagy, hogy megtagadd magad, felvedd a keresztedet és kövesd az Úr Jézust, vagy mindig kibúvót és könnyebb utat keresel?

10. **SZELÍDSÉG?** Igyekszel a Mester példáját követni, aki szelídnek és alázatos szívűnek mondta magát, vagy nyers, sértő, követelőző, bántó vagy másokkal?

A teljes cikket a christianae.wordpress.com-on olvashatják el.

ILYEN MÉG NEM VOLT: HATOSIKREK SZÜLETTEK LENGYELORSZÁGBAN

A 29 éves édesanya, egyszerre világra hozott négy lányt és két fiát egyaránt egészségesek.

Történelmet írt Krakkóban egy néhány nappal ezelőtt még egygyermekes család. Május 20-án, az életkorával megegyezően várandóssága 29. hetében járó hölgy egyszerre hat gyermeknek adott életet, akik 890 gramm és 1300 gramm közötti súllyal születtek. Ilyenre a fellelhető egészségügyi nyilvántartások szerint eddig nem volt példa

Lengyelországban. Érdekesség, hogy a legutóbbi nemzeti rekordnak ugyanez a kórház adott helyet: 2008-ban 5 ikerlány született a várandósság 26. hetében.

További érdekesség, hogy ami történt, arra az orvosok sem számítottak. – Öt csapatunk várta felkészülten a különleges szülést, öt inkubátor volt a helyszínen, aztán "előkerült" még egy kislány – számolt be a nem mindennapi élményről Ryszard Lauterbach, az újszülötteket gondozó részleg vezetője. Természetesen azonnal felállítottak még egy csoportot a meglepetés fogadására. A professzor köszönetet mondott kollégáinak, amiért a 29. hétig az édesanya méhében növekedhettek az új életék.

A rendkívüli hatszoros születés híre hamar elterjedt országszerte, nagy örömet kiváltva a társadalomban. Andrzej Duda államfő is gratulált a szülőknek és az orvosoknak, a helyi Cracovia futballklub élethosszig érvényes jegyeket ajánlott fel a hat testvérnek.

A boldog házaspár nem most kezd ismerkedni a szülői szereppel, hiszen van már egy 2,5 éves fiuk. Hiába érkezett azonban egyszerre két öccse, így is a lányok vannak többségben az igen nagy családban.

– Már előkészítettünk mindent öt új testvér számára odahaza. Most egy kicsit át kell rendeznünk a dolgokat – fogalmazott az édesanya, Klaudia Marzec. A férje, Szymon Marzec egyik fontos feladata lett, hogy bemutassa "nagy" gyermekük, Oliwier számára a kistesókat. Az ő nevük: Zofia, Kaja, Nela, Malwina, Filip és Tymon.

(Forrás: [Washington Post](#), [dunyanews.tv](#))

NEKED MI A SZERETET?

“Vele, Benne vagyok önmagam. Semmit sem tehetek nélküle. Mindennek, amiben hiszek, ő az alapja, és minden jövőbeni reményemnek Ő a hajtóereje.” Pintér Béla énekes-dalszerző remek írását szemléljük a szeretet, azaz Isten mibenlétéről.

Életem legnagyobb ajándéka, ez a Láthatatlan Csohaság. Benne van a kapcsolataimban, a munkámban, az életem minden apró rezdülésében. Születésem pillanatától reményelt vénségemig ott van, ott lesz. Megváltoztathatatlanul érez irántam, de nem is egyszerűen csak érez...

Magába vonz, részemmé válik.

Nem tudom irányítani, nem hajlandó függeni se tőlem, se a körülményektől. Nem ingadozik, nem változik. Állandó és biztos. Általa szeretek. Szeretetet birtokolni sokkal több, egyszerű érzésnél. Nem valamiféle vonzalom, legkevésbé külső jegyek kedvelése. Több, mint vágy, vagy mint a szerelemnek hívott gombócérzéses sírhatnékom van... Az ember csak keresi a szavakat, de nincs megfelelő szó, amivel jellemezhetnénk. Szeretet. Így szoktuk hívni. Mindegy mennyire van közel vagy távol az a Valaki, akit megszerettünk. Mindegy, hol járunk az életben ahhoz a helyhez képest, amit otthonunkként szerettünk. Az a Valaki, vagy az a valami mindig ott lesz, kitörölhetetlenül. Miért? Mert szeretem. Mert a Szeretet egyik legfőbb tulajdonsága, hogy nem változik. Nem adja fel és nem zavarja időmúlás vagy térbeli távolság. Ha tetszik, radikális és szívós. Képtelen visszafordulni, lemondani vagy feladni. Soha nem veszít. Egyszerűen tökéletes. Amikor feladnám, visszaránt magába.

Újra élek, lélegzem. Vele, Benne vagyok önmagam.

Semmit sem tehetek nélküle. Mindennek, amiben hiszek, Ő az alapja, és minden jövőbeni reményemnek Ő a hajtóereje. Nélküle nem hogy nem érdemes, de lehetetlen élni. Itt van, körbevesz. Most is, ahogy róla írok, úgy dobog a szívem, mint az első randevűm előtt. Szeretet maga az élet. Ő a „habarcs” a téglák között. Ő a kötőanyag ember és ember között. Ha hibánkból kudarcba is fulladnak olykor kapcsolataink, vagy bármilyen jellegű dolgaink, Neki mindig van még egy ötlete a tovább lépésre. Elképesztően találékony. Még sosem szabott feltételeket, és minden pillanatban önmagát adja értém... Az egész életem arról szól, hogy valami választ, valamiféle reakciót adjak mindarra, amivel elhalmoz. De nem igazán tudok jól fogalmazni. Minden szavam kevés.

Isten. Így nevezzük a Személyt, aki minden mindenben. Szeretet. Ez az ő legfőbb ismerve. Persze, ezek csak szavak, meghatározások. A Valóság megdöbbenőbb és elementárisabb, mint azt valaha is gondoltuk. A Bibliában, János első levelében ezt olvashatjuk: „aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent; mert Isten szeretet.” (1Jn 4,8)

5 tipp, hogy hogyan kezeljük az idegesítő embereket

Bárhová is visz minket az élet, mindig lesznek olyan emberek körülöttünk, akikkel nem könnyen jövünk ki. Jézus példája azonban az

ilyen helyzetekben is segítségünkre lehet. Ehhez azonban érdemes megvizsgálnunk, **Ő** hogyan viselkedett a nehéz természetű emberekkel. Theresa Aletheia Noble FSP nővér 5 tippet gyűjtött össze a Szentírásból, mely segít nekünk ebben.

1. Kérdezz!

Lukács evangéliumában Jézust egy családi vita elrendezésére kéri. Ő a felhívásra kérdéssel felel: „Ki tett engem bíróvá vagy végrehajtóvá közöttetek?” Érdekes, hogy az Evangélium szerint Jézus rengeteg kérdést tesz fel. Ezek lehetnek költőiek, provokatívok, időnként pedig csak válaszra várók. Kérdéseivel Jézus kifejezi nyitottságát a világ felé.

Vicces, hogy mi emberek mennyire ritkán kérdezzük. Feltételezünk, nagyképűsködünk, megfigyelünk, előadást tartunk a másoknak, közbeszólunk és ítélezünk. Annak azonban ritkán látjuk értelmét, hogy másokat is megkérdézzünk. Véleményem szerint Jézus kérdéseivel azt akarta megmutatni, milyen a helyes kommunikáció: törődjünk a másikkal annyira, hogy kapcsolatba lépünk vele és kérdezzük őt. Még akkor is – talán különösen akkor –, ha az illető nem egyszerű eset.

2. Ne engedd magad sarokba szorítani!

Lukács evangéliumának 6. fejezetében Jézus szombatán sétál tanítványaival és hirtelen a farizeusok feltűnnek a semmiből, hogy számon kérjék rajtuk, hogy megszegték a szombatot, mert gabonát szedtek. Jézus azonban nem lesz ideges ettől. Ő soha nem ijed meg azoktól, akik csőbe akarják húzni, vagy rosszat tételnek fel róla, nem foglalkozik kiemelten azzal, mit gondolnak mások.

Minket embereket időnként sarokba szorítanak feltételezéseikkel és ítéleteikkel, mi pedig elkezdjük úgy gondolni, hogy ők jobban látnak minket, mint mi saját magunkat. Nehéz, amikor úgy érezzük, nem értenek meg minket, vagy nem szánnak rá időt, hogy megismerjenek, mielőtt ítéletet mondanak felettünk. De Jézushoz hasonlóan, nekünk sem kell saját képünket másoktól függővé tennünk. Identitásunkat Istenben találjuk meg, nem olyan dolgokban, melyeket mások próbálnak ránk erőltetni.

3. Tudd, mit mikor hagyj figyelmen kívül!

Emlékszel arra a jelentre, amikor Jézus rendre utasította régi szomszédait és barátait Názáretben? Annyira dühösek lettek, hogy le akarták dobni Őt egy szikláról. Amikor látta, hogy nem lehet szót érteni velük, nem foglalkozott a haragjukkal, hanem „áthaladt köztük, és eltávozott” (Lk 4,30).

Az idegesítő emberek néha dühöngenek, durva hangnemben beszélnek velünk, sértegetnek minket (interneten nem nehéz találkozni ezzel a jelenséggel). Ez annak a jele, hogy ideje továbbállni. Jézus tudta, hogyan ne guruljon dühbe és céljára koncentráljon. Természetesen, ha személyesen kell valakivel beszélgetnünk, egy szemtől-szemben történő beszélgetés segíthet. Később.

4. Ne engedelmeskedj védekezésből!

Márk evangéliumában Jakab és János azt mondják Jézusnak: „Azt szeretnénk, hogy amit kérünk, tedd meg nekünk.” Kissé túllépi a határt. Jézus azonban ezt is a helyén kezeli, nem akarja mindenképp teljesíteni más emberek kérését, azért hogy örüljenek.

Időnként az emberek többet várnak tőlünk, mint ami tőlünk telik. Gyakran büntudatot keltenek bennünk, csak hogy teljesítsük kérésüket. Mi meg egyszer csak azon kapjuk magunkat, hogy kezünket-lábunkat össze-törve próbálkozunk, hogy megfeleljünk egy követelőző és agresszív embernek – akinek jó eséllyel nem is lehet megfelelni. De Jézus nem akar az emberek kéréseinek eleget tenni azért hogy megvédje magát tőlük. Isten akarata elég biztonságot nyújt neki, ebből merít erőt ahhoz, hogy ne akarjon védekezésből mások kedvében járnai.

5. Légy rugalmas!

Máté evangéliumának 15. fejezetében egy kánaai asszony arra kéri Jézust, hogy gyógyítsa meg a lányát, Ő azonban nemet mond. De aztán meghatja a nő hitteli teli válasza, és meggyógyítja a lányt. Jézus nyitott mások felé. Ha vannak is előzetes elképzelései, engedi a Szentléleknek arra indítani Őt, hogy ezekkel szemben cselekedjen.

Amikor egy idegesítő ember közeledik felénk, könnyen gondolhatjuk, „Na remek, már megint ő, előre tudom, mi lesz.” Tartsuk szem előtt, hogy Jézus mindig nyitott volt azok felé, akik megszólították. Sosem tudhatod. A Szentlélek megsegíthet téged és a másik embert is; lehet, hogy az illető meglep téged, és nem úgy fog viselkedni, ahogy szokott. Ha bezárkózunk mások előtt, akkor a Szentlélek előtt zárkózunk be, aki bennünk és a másik emberben is működik. Jézus, segíts nekem, hogy Téged lássalak mindenki-ben, még azokban is, akik próbára tesznek engem. Világosíts meg sugárzó szeretetteddel, hogy téged lássalak a legnehezebb természetű emberekben is. Minden ember a te képmásodra van teremtve. Engedd, hogy felismerhesselek és szerethesselek téged bennük.

Forrás: Internet

Az ember kérdez, az Úr válaszol

Film ajánló a nyárra

Forrás: Evangélikus Élet, szöveg: Kinyik Anita

Az egyesült államokbeli színész és rendező, Perry Lang jegyezte film alapötlete izgalmas. Úgy tűnik azonban, hogy elhagyva a nézőteret mindenki kénytelen elkészíteni a saját kérdéseinek listáját és kérni egy új interjúidőpontot...

Isten emberré lesz egy interjú, illetve egy fiatal újságíró, Paul Asher (Brenton Thwaites) kedvéért, aki teológus végzettségű, bár az általa feltett – nem túl tágas szellemi-lelki terek bebarangolásáról tanúságot tevő – kérdésekből ez kevéssé derül ki. A főhős keresztény közegben szocializálódott, tanulmányai folytán több éven át foglalkozott az istenkérdéssel, illetve sokkal inkább – kimondatlanul – a teodícea (a világban található rossz és gonoszság ellenére Isten jóságosságának igazolása) tárgyköre foglalkoztatja, de nem túl mélyen.

A filmet a témájára tekintettel kényelmetlen dolog kritizálni. Nem lehet elsősorban esztétikai a nézőpont akkor, ha a teljes bevételét jótékonyági célokra fordítják, valamint a magyar forgalmazó felajánlotta, hogy az alkotást bármely keresztény gyülekezetnek levetítik. Ezek a gesztusok kiemelik a művet a marketing világból, vagy legalábbis tanúságot tesznek a készítőknél az általanostól eltérő, eszmei motivációról is. Mindazonáltal meg kell jegyezni, hogy az Interjú Istennel a hívő embernek nem mond újat, a nem hívőt viszont nem biztos, hogy hívogatni fogja.

A készítőik sajnálatos módon nem használták fel jobban a főhős korábbi, afganisztáni kiküldetésének történetét – hogyan dolgozza fel a háborúban látott borzalmakat és házasságának válságát –, nem munkáltak ki olyan jeleneteket, amelyek formálhatták volna személyiségét, és erőteljesebben körvonalazhatták volna meglehetősen amorf, jellegtelen valóságát. Az sem szerencsés, hogy két, tizennyolc évesen összeházasodott fiatal tették meg főszereplővé, akiknek nyilván fogalmuk sem volt sem önmagukról, sem a házasságról, sem az életről, amikor egymást választották.

Ezért aztán az alapszituáció kevéssé hihető, főleg úgy, hogy a film műfaja drámaként lett megjelölve. A legdrámaibb lelki folyamatokról tudósító jelenet az, amelyben Asher otthon gondterhelten föl-alá járkálva olyan bonyolult és láthatóan önmagának még soha fel nem tett kérdéseken rágódik, mint például a „ki vagyok én?”. Addig járhatja a belső motort, mígnem a felszínre tör egy vad és felkavaró érzés: a harag, mely olyan tengermély és áradó, hogy a lánglelkű főhős fogja magát, és elpusztít a lakásban – egy bögrét.

A „misztikus” műfaji meghatározás is szerepel a film ismertetőjében, kissé vakmerően. Mintha a készítőik azt gondolták volna, hogy szubjektív „istenalkotásukból” egyenesen következik a misztika, a mélyebb spiritualitás és lelki tartalom. Ehhez azonban több árnyalásra és mélyfúrásra lett volna szükség. Az öregúr (David Strathairn), vagyis az Úr mellőz mindenféle isteni allúrt, helyette túlságosan is emberieket használ...

Az azonban elmondható, hogy valamire mégiscsak ráéreztek az alkotók: mindenki csak a saját szintjén, a saját kondícióinak, körülményeinek megfelelően artikulálhatja a maga kérdéseit; csak ennek mentén találhat személyes lelki békére.

Az Interjú Istennel fikció, egy gyermeki lélek gyermeteg kérdései a saját, gyermeteg istenképéhez szabva. Ha így nézzük a művet, akár azt is mondhatjuk, hiteles, hiszen a dráma vége – annak amerikai rendje és módja szerint – happy end nagy, piros szívekkel. Csak persze tudjuk, hogy az igazi kételkedők, a vérbeli lázadók, a legnagyobb tékozlók útjai jóval kanyargósabbak, kérdéseik sokkal okosabbak, fájdalmuk valóságosabb, és drámájuknak tétje van. Persze még az is lehet: olyannyira linkek, hogy el se mennek az Istennel megbeszélte interjúra...

A csönd ereje

Az olvasókörrrel kezdődött. Ahogy egy közösség befogad, bizalommal, szeretettel. Ehhez jön a szellemi inspiráció, ami arra készíti, hogy „sem mire nincsidóm” világunkban hónapról-hónapra elolvassak egy könyvet, melyet nem én választok. Hogy aztán leüljünk és megbeszéljük, milyen gondolatokat indított el bennünk. Szép, hogy mindenkiben mást. Szép, hogy ezt megosztjuk egymással, néha személyes élményeinkkel együtt. Hálás vagyok érte, az életem gazdagabb lett általa.

Köszönöm azt is, hogy részt vehettem a május 18-án szervezett kiránduláson. Jó hangulatban, jó társasággal, olyan helyeken járva, melyek a kikapcsolódáson kívül szellemi, lelki feltöltődést is jelentettek.

Újra és újra rácsodalkozom arra, hogy kis országunkban mennyi felfedezésre váró hely van, mennyi értéket nem ismerünk még. (Mielőtt befizetünk egy-egy wellness hétvégére, érdemes átgondolni ezt.) A kirándulás napján az idő is ránk mosolygott. A májusi időjárásra visszagondolva nagy szerencsénk volt.

Utunk a Dunántúli-középhegységen át Kisbérre vezetett. A kisbéri tó partján került kialakításra a Mini-Magyarország Makettpark, mely különleges és érdekes látnivalót kínál a turistáknak.

A közeli Ászáron megtekintettük a Mini Skanzen és Tájház kiállítást.

Ezután Majkra utaztunk. Majkpusztát a kamalduli remeteség épületegyüttese teszi országosan ismertté. Bár a 18. században alapított remeteségben csak körbelül 50 éven át éltek itt némasági fogadalmat tett szerzetesek, ezen a helyen ma is békére találhatnak az idelátogatók. A műemlékegyüttes 17 cellaházból, templomtoronyból és kolostorból áll.

Következő úticélunk Tatabánya volt. A város mellett a Gerecse több mint 100 méteres sziklafalai magasodnak. Ezen a pompás helyen áll a monumentális, látványos Turul-emplém. Az ősi magyar jelkép

együttal a város jelképe is lett, Európa egyik legnagyobb madárszobra mintegy örködik Tatabánya felett.

Röviddel zárás előtt érkeztünk a komáromi Monostori Erődhez. Így az idegenvezetés helyett kalandos módon magunk igyekeztünk felfedezni az épületrendszert. Hatalmas mivolta és labirintus jellege így még jobban érvényesült. A 19. század második felében épült erőd feladatai közé tartozott a központi vár védelme és a dunai hajóforgalom ellenőrzése. Különlegessége a védműveket borító 3-4 méter vastag földtakaró és a több kilométer hosszú földalatti folyósórendszer.

A Dunán átkelve, Révkomárom sétalóútján, egy éttermi teraszon vacsoráztunk.

Egy ilyen nap után sok mindent visz magával az ember, amire jó ideig szívesen gondol vissza. Ha mégis kiemelhetek egy helyszínt, ami a legtovább elkísér, akkor biztosan Majkról beszélnek. Arról, hogy 21. századi emberekként el sem tudjuk képzelni,

hogy valaki önként vállalt hallgatásban élje az életét. Ha szerzetes, akkor is. Mert ez valami más. Nincs kommunikáció, nincs önkifejezés. Miért? Nem is értjük a lényegét. Utána olvastam: vállalkosunk nem értelmetlen

askétizmus, büntetés, sokkal inkább magas szintű elköteleződés volt. Küldetésük, hogy imádkozzanak mindenkiért a világon, még azokért és azok helyett is, akik maguk sohasem fordulnak Istenhez.

Manapság mindig zajjal vesszük körül magunkat. Lássuk be, hogy e nélkül zavarba jövünk. Nem tudunk mit kezdeni a csenddel, a saját csendünkkel. Mert akkor szembesülnünk kell: még a végén meghalljuk a saját hangunkat! Vagy Isten hangját. Könnyebb zajokkal elfedni azt.

Mivel véletlenek nincsenek, és minthogy időben választ kapunk minden kérdésünkre, szeptemberi első olvasmányunk Robert Sarah bíboros: A csönd ereje című könyve. Kívánok a nyárra mindenkinek jó olvasást és békét a saját csöndjéhez!

Kovácsné Fábos Anett

Egy fiatal fiú belép buddhista szerzetesnek, ahol némaságot kell neki fogadnia. Az a szabály, hogy csak minden 10 évben szólhat két-két szót. Az első 10 év eltelté után behívhatja magához a kolostor főnöke, és megkérdezi, mit akar mondani.

- Kemény ágy. - mondja a már nem is olyan fiatal szerzetes.

Megint eltelik 10 év, megint behívják, hogy mondhat két szót.

- Rossz étel - mondja a szerzetes.

A 30. év eltelté után megint behívják, hogy mondjon két szót.

- Ezennel felmondok - mondja a szerzetes.

- Jobb is, ha elmész - mordul rá főnök. - Amióta itt vagy nem csinálsz mást, mint panaszkodsz.

„Több Európát!”

Pozsonyi Ádám

Az európai parlamenti választás szerintem több szempontból is tanulságos volt, de számomra a legfontosabb konklúzió a következő: az önfeladás soha nem marad büntetlen.

Mutogathatnánk ordító példaként mindjárt a Jobbik gyászos szereplésére is, és hogy lám, még a Dobrev-féle retyerutyát is jobban megbecsüli a nép, ha marad az, ami, mint egy tradicionalista nagyképűsködésből européer haladáspártiságra váltó gerinctelen társulatot – bár voltaképp a László András-féle nacionalistaellenes nemzetekfelettség és a kozmopolita multikulti csak (ál)ruhájában különbözik egymástól, lényegében és emberekre gyakorolt hatásában egy és ugyanaz –, de most én mégsem erre gondolok.

A lényeg a fejben történik. Ugyebár ezt szokták mondani.

És az önfeladás is fejben történik. És az agyat eltüntető hatás is.

„Több Európát!”

Ezt a jelmondatot láttam hirdetni jó pár fórumon, tucatnyi brüsszselita közösségben, illetve magánszemély közösségi oldalán.

„Több Európát!”

Ezt írták ki, ezt sikoltották, aláhúzták, felkiáltójelekkel és színes emojikkal látták el, kikapították, megosztották, lájkolták, és várták, hogy majd ettől Európa több lesz.

Várták a „több Európát”, és el sem gondolkodtak azon, hogy voltaképp most az agyi önfel-

számolás területén újabb fokot lépnek előre.

Az alagsorból szépen kezdenek lebandukolni a pincébe.

Mert nézzük, mit is értenek ők, a baloldal, a haladás szerelmesei a „több Európa” alatt.

A „több Európa” alatt természetesen nem azt értik, hogy több gótikus templomot, több első világháborús hadisírt, több jón, dór és korinthoszi oszlopot, több Beethovent, Bachot és Liszt Ferencet. Nem azt értik, hogy ministránsok sorfala a körmenetben és impresszionista festészet. Nem Sobieski János lovas szobrát értik, sem Corvin Mátyás visegrádi palotáját. Nem a reneszánsz festészetet, a középkori krónikákat, Nagy Lajos király aranyforintját Szent Lászlóval, a lovagkirállyal.

Nem a firenzei liliomot, az árpádsávot kettős keresztrel, sem cseh garasokat ágaskodó oroszlánnal. Nem Stanislaw Lem szatíráit, nem Cervantes lovagregényét, nem Chesterton konzervatív katolikus abszurdját, esetleg Moliere drámáit értik alatta. Nem a római amfiteátrumokat, Svejka hamis kutya pedigregjét és Chlodvig kelyhét.

Nem a rózsák harcát vagy a harmincéves háborút.

Nem a Deep Purple Fireball című albumát, nem Claudio Monteverdi operáját. Nem Arsene Lupint, Sherlock Holmest, D’Artagnant, Hány Jánost. Nem I. (Bajnok) Béla magyar királyt, nem Justinianust, aki majdnem feltámasztotta Rómát, nem Bismarckot, nem Jagelló Ulászlót vagy a spanyol armadát. Nem Anonymust, Kézai Simont, nem Albericus francia krónikaíró.

Nem, nem!

Ők nem a budai kisvendéglőket, Kabos Gyulát, a skót szoknyát, esetleg Krúdy cirádás, pazar körmondait értik alatta.

Á, dehogyl!

Ők azt értik a „több Európa” alatt, hogy még több négert, még több arabot, még több műezzint, még több gyerekházasságot, még több többnejűséget, még több melegfeszítvált, még több Koránt – mondjuk a kettő üti egymást, és a még több Korán nagyon gyorsan nulla melegfeszítvált jelentene a gyakorlatban, de ezt se feszegessük, ehhez ész kéne, ami a liberálisnál hiánycikk.

A „még több Európa” azt jelenti számukra, hogy a prágai utcákon afgánok vizelnek, a Grand Palace szökőkútjában pakisztáni terrorista mossa a lábát, Londonban muszlim polgármester van, Párizsban meg lángol a Notre-Dame.

A „több Európa” nekik azt jelenti, hogy a krakkói óváros négyszáz éves épületének falára graffitizzuk fel ronda színekkel, hogy *fuck the system*, és tüntessük el a kereszteteket a német iskolák faláról.

A „több Európát” az ő fejükben azt jelenti, hogy szüntessünk meg mindent, amit Európa jelent, és nyomjuk tele a földrészt mindennel, aminek soha a bűdös életben semmi köze nem volt Európához.

A „még több Európát” náluk azt jelenti, hogy számoljuk fel Európát mint kulturális és történelmi fogalmat, és csupasziússuk le pusztán egy üres földrajzi fogalommal.

A „még több Európa” a haladók szerint azt jelenti tehát, hogy semmi Európa. Azt jelenti, hogy Európa vége.

Eperhab

Hozzávalók 4 adaghoz:

4 tojásfehérje
5 dkg cukor
40 dkg eper

A szobahőmérsékletű tojásfehérjéket a cukorral kemény habbá verjük. A megtisztított, felkockázott eper kétharmadát, turmixoljuk, felét poharakba tesszük. A többit óvatosan a tojáshabhoz keverjük. A maradék epret kockázzuk fel állítsuk össze a pohárkrémet. A poharak aljára szedett eperpürére kanalazzuk a tojáshabot Majd díszítsük eperdarabokkal. Tálalás előtt 1 órát tároljuk hűtőszekrényben.

Próbálják ki, nagyon finom! A Nők Lapjában találta: S.M.

Reményik Sándor: Érik

Érik az anyatestben a gyermek,
Akit majd úzó viharok vernek.
Aki tengert sír, és kurtát nevet,
És vihart arat, mert szelet vetett.
Ha lány lesz - talán férfi hagyja el.
Ha fiú - talán frontra menetel
S jegyese lesz a vérnek, a vérnek!
Anyatestekben magzatok érnek.

Érik a fákon szűz hajnali csöndben,
Érik az alma, a körte, dió.
Érni hajnalban, alkonyi csöndben,
Ezüst esőben, aranyos hőben,
Érni a fákon minden időben,
Érni, s gyümölcsé lenni be jó!

Érik a lelkek koronás fáin,
Érik a vers, és zamatosul.
Érik hajnalban, alkonyi csöndben,
Ezüst esőben, aranyos hőben - -
S majdan a megért, győztes időben
Lelkek ölébe, csengve lehull.

Nyári programok, időpontok:

-Július 7. Lengyeltóti, 1/2 10 : Vida Zoltán atya újmiséje

-Plébános nyári szabadsága: aug 1-14.
(A helyettesítésről a hirdetőtáblákon tájékozódhatunk.)

-Augusztus 15. Nagyboldogasszony ünnepe—teljes miserend

-Augusztus 20. Ünnepi mise Lengyeltóti-ban 1/2 10, Szőlősgyörökön 11 órakor

A szeptemberi lapban az esztendő végéig közöljük az egyes közösségi alkalmak, kirándulások, rendezvények időpontját!

Pihentető, tartalmas kikapcsolódást kívánunk minden kedves Olvasónknak!

MEGINDULT

A VISSZASZÁMLÁLÁS!

Egyre közeleg a hittanos tábor időpontja. Elfogyott az adománygyűjtés céljából megjelentetett verses CD. A befolyt összegből azokat a diákokat támogatjuk, akiknek a részvételi díj nem kis megterhelést jelentene.

Íme a befolyt összegek felsorolása:

Lengyeltóti	140.000
Nagyatád	280.000
Nagykanizsa	40.000
Összesen:	460.000

**Hálásan
köszönjük
az adományozóknak!**

21. hittanos tábor

Csókakő vára

Nagy csobbanások

A Turul Tatabányán

Sárkányhajózás

Kereszties hajókat farmerítan

Nyári táborunk helyszíne:
Nagytagyospusztá
(Tata és Tatabánya között)

Időpontjai:
Lányok: júl. 8-13.
Fiúk: júl. 15-20.

Szülői tájékoztató:
Lengyeltóti: 2019. máj. 31. du. 5 órakor
Szőlősgyörök: 2019. május 31. este 1/2 7 órakor
Jelentkezni indulásig lehet!
Hittanost, nem hittanost is szeretettel várunk!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520